Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (esimene koda)

2. juuni 2016*

Ühine välis- ja julgeolekupoliitika — Iraani vastu võetud piiravad meetmed — Piirangud Iraani finantseerimisasutusi puudutavatele rahaülekannetele — Üldkohtu pädevus — Tühistamishagi — Üldkohaldatav akt, mis ei vaja rakendusmeetmeid — Otsene puutumus — Põhjendatud huvi — Vastuvõetavus — Proportsionaalsus — Põhjendamiskohustus — ELTL artikli 215 lõikes 3 nimetatud õiguslikud tagatised — Õiguskindlus — Omavoli keeld — Põhiõiguste rikkumine

Kohtuasjas T-160/13,

Bank Mellat, asukoht Teheran (Iraan), esindajad: *solicitor* S. Zaiwalla, *solicitor* P. Reddy, *solicitor* F. Zaiwalla, *solicitor* Z. Burbeza, *solicitor* A. Meskarian, D. Wyatt, *QC*, *barrister* R. Blakeley ja *barrister* G. Beck, ning hiljem S. Zaiwalla, P. Reddy, Z. Burbeza, A. Meskarian, D. Wyatt, R. Blakeley ja G. Beck,

hageja,

versus

Euroopa Liidu Nõukogu, esindajad: M. Bishop ja I. Rodios,

kostja,

keda toetavad

Euroopa Komisjon, esindajad: D. Gauci ja M. Konstantinidis,

ja

Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriik, esindajad: S. Behzadi-Spencer, L. Christie ja C. Brodie, hiljem C. Brodie ja V. Kaye, keda abistas *barrister* S. Lee,

menetlusse astujad,

mille ese on nõue tühistada nõukogu 21. detsembri 2012. aasta määruse (EL) nr 1263/2012, millega muudetakse määrust (EL) nr 267/2012, milles käsitletakse Iraani vastu suunatud piiravaid meetmeid (ELT L 356, lk 34), artikli 1 punkt 15 või tühistada nimetatud säte, kuna selles ei nähta ette hageja suhtes kohaldamisele kuuluvat erandit, ning nõue tunnistada mittekohaldatavaks nõukogu 15. oktoobri 2012. aasta otsuse 2012/635/ÜVJP, millega muudetakse otsust 2010/413/ÜVJP, mis käsitleb Iraani vastu suunatud piiravaid meetmeid (ELT L 282, lk 58), artikli 1 punkt 6,

ÜLDKOHUS (esimene koda),

koosseisus: koja president H. Kanninen, kohtunikud I. Pelikánová (ettekandja) ja E. Buttigieg,

* Kohtumenetluse keel: inglise.

kohtusekretär: ametnik C. Heeren,

arvestades menetluse kirjalikku osa ja 7. juuli 2015. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

otsuse

Vaidluse taust

1 Hageja Bank Mellat on Iraani kommertspank.

2 Käesolev kohtuasi puudutab piiravate meetmete süsteemi, mis on kehtestatud selleks, et avaldada survet Iraani Islamivabariigile, et ta lõpetaks tuumarelvade leviku tõkestamise seisukohast tundliku tuumaenergiaalase tegevuse ja tuumarelvade kandesüsteemide väljatöötamise (edaspidi „tuumarelvade levik“).

3 Hageja nimi kanti 26. juulil 2010 Iraani tuumarelvade levikut toetavate isikute loetellu, mis sisaldub nõukogu 26. juuli 2010. aasta otsuse 2010/413/ÜVJP, mis käsitleb Iraani vastu suunatud piiravaid meetmeid ning millega tunnistatakse kehtetuks ühine seisukoht 2007/140/ÜVJP (ELT L 195, lk 39), II lisas ning nõukogu 19. aprilli 2007. aasta määruse (EÜ) nr 423/2007, mis käsitleb Iraani vastu suunatud piiravaid meetmeid (ELT L 103, lk 1), V lisas.

4 Kuna määrus nr 423/2007 tunnistati kehtetuks nõukogu 25. oktoobri 2010. aasta määrusega (EL) nr 961/2010, milles käsitletakse Iraani vastu suunatud piiravaid meetmeid (ELT L 281, lk 1), kanti hageja nimi viimati nimetatud määruse VIII lisasse. Kuna määrus nr 961/2010 tunnistati omakorda kehtetuks nõukogu 23. märtsi 2012. aasta määrusega (EL) nr 267/2012, milles käsitletakse Iraani vastu suunatud piiravaid meetmeid (ELT L 88, lk 1), siis hageja nimi lisati viimati mainitud määruse IX lisasse.

5 Nõukogu 15. oktoobri 2012. aasta otsusega 2012/635/ÜVJP, millega muudetakse otsust 2010/413/ÜVJP (ELT L 282, lk 58), ning nõukogu 21. detsembri 2012. aasta määrusega (EL) nr 1263/2012, millega muudetakse määrust (EL) nr 267/2012, (ELT L 356, lk 34; edaspidi „vaidlustatud määrus“) muudeti Iraani puudutavaid olemasolevaid meetmeid ja võeti Iraani suhtes vastu uued piiravad meetmed. Konkreetselt otsuse 2012/635 artikli 1 punktiga 6 muudeti otsuse 2010/413 artiklit 10, samas kui vaidlustatud määruse artikli 1 punktiga 15 muudeti määruse nr 267/2012 artiklit 30 ning lisati viimati nimetatud määrusesse artiklid 30a ja 30b.

6 Otsuse 2010/413 artiklis 10, mida on muudetud otsuse 2012/635 artikli 1 punktiga 6, on muu hulgas ette nähtud piirangud finantstehingutele ühelt poolt Iraanis asuvate finantseerimisasutuste ja nende filiaalide või tütarettevõtjate ning teiselt poolt Euroopa Liidu finantseerimisasutuste vahel.

7 Otsuse 2010/413 artikli 10 lõike 2 kohaselt muudetud redaktsioonis on lubatud vaid sooritada esiteks toiduainete, tervishoiu või meditsiiniseadmetega seotud või põllumajanduslikel või humanitaareesmärkidel tehtavaid tehinguid (edaspidi „humanitaareesmärkidel tehtavad ülekanded“), teiseks eraisikute rahaülekandeid puudutavaid tehinguid, kolmandaks otsuses 2010/413 ette nähtud erandite kohaldamisega seotud tehinguid, neljandaks konkreetse kaubanduslepingu kohaseid tehinguid, mis ei ole käesoleva otsusega keelatud, viiendaks diplomaatilise või konsulaaresinduse või rahvusvahelise organisatsiooniga seotud tehinguid ning kuuendaks tehinguid, mis käsitlevad makseid, et rahuldada nõudeid Iraani, Iraani isikute või üksuste vastu, ning samalaadseid tehinguid.

8 Otsuse 2010/413 artikli 10 lõikest 3 muudetud redaktsioonis tuleneb, et sama artikli lõikes 2 osutatud tehingute puhul kehtib rahaliste vahendite Iraani ja Iraanist ülekandmisele Iraani pankade ja finantseerimisasutuste kaudu sõltuvalt juhtumist ja ülekande esemest, samuti alates erinevatest ülempiiridest kohustus liikmesriigi pädevat asutust eelnevalt teavitada ja saada sellelt asutuselt eelnev luba.

9 Määruse nr 267/2012 artiklites 30–30b, mida on muudetud vaidlustatud määruse artikli 1 punktiga 15, kordavad sisuliselt neid piiranguid ning teatamise ja loa saamise kohustusi.

10 Nii on määruse nr 267/2012 artiklis 30 muudetud redaktsioonis ette nähtud piirangud finantstehingutele ühelt poolt Iraanis asuvate finantseerimis-, krediidi- ja valuutavahetusasutuste ning nende filiaalide või tütarettevõtjate, samuti Iraanis asuvate isikute, üksuste või asutuste poolt kontrollitavate finantseerimis-, krediidi- ja valuutavahetusasutuste ning teiselt poolt liidu finantseerimisasutuste vahel.

11 Määruse nr 267/2012 artikli 30 lõikest 2 muudetud redaktsioonis tuleneb muu hulgas, et sooritada on lubatud vaid esiteks humanitaareesmärkidel tehtavaid ülekandeid, teiseks eraisikute rahaülekandeid, kolmandaks konkreetse kaubanduslepingu kohaseid ülekandeid, mis ei ole käesoleva määrusega nr 267/2012 keelatud, neljandaks diplomaatilise või konsulaaresinduse või rahvusvahelise organisatsiooniga seotud ülekandeid, viiendaks ülekandeid, mis käsitlevad makseid, et rahuldada nõudeid Iraani isiku, üksuse või asutuse poolt või vastu, või samalaadseid ülekandeid, ning kuuendaks ülekandeid, mis on vajalikud määruse nr 267/2012 artikli 12 lõike 1 punktis b osutatud lepingutest tulenevate kohustuste täitmiseks.

12 Määruse nr 267/2012 artikli 30 lõigetest 3, 4 ja 5 muudetud redaktsioonis tuleneb, et rahaülekannetele, millele võidakse anda sama artikli lõike 2 kohane luba, kehtib sõltuvalt juhtumist ja ülekande esemest, samuti alates erinevatest ülempiiridest kohustus liikmesriigi pädevat asutust eelnevalt teavitada ja saada sellelt asutuselt eelnev luba.

13 Määruse nr 267/2012 artiklis 30a on muu hulgas ette nähtud teatud piirangud rahaülekannetele ühelt poolt Iraani isikute, üksuste või asutuste ja teiselt poolt selliste liidu kodanike vahel, keda ei ole nimetatud sama määruse artiklis 30.

14 Määruse nr 267/2012 artikli 30b lõikes 1 on sätestatud, et sama määruse artiklites 30 ja 30a ette nähtud piiranguid ei kohaldata, kui luba on antud kooskõlas määruse artiklitega 24, 25, 26, 27, 28 või 28a.

15 Määruse nr 267/2012 artikli 30b lõikest 3 tuleneb, et sama määruse artikli 30 lõike 3 punktide b ja c ning artikli 30a lõike 1 punkti c kohaldamisel annavad pädevad asutused vastavalt nende poolt asjakohasteks peetavatele tingimustele loa, välja arvatud juhul, kui neil on piisavalt põhjust arvata, et rahaliste vahendite ülekandmine, mille jaoks luba taotletakse, võib rikkuda üht või mitut määruses nr 267/2012 sätestatud keeldu või kohustust.

16 Üldkohus tühistas 29. jaanuari 2013. aasta otsusega Bank Mellat *vs.* nõukogu (T-496/10, EKL, EU:T:2013:39) kande, millega hageja nimi lisati otsuse 2010/413 II lisas, määruse nr 423/2007 V lisas, määruse nr 961/2010 VIII lisas ja määruse nr 267/2012 IX lisas sisalduvasse loetellu. Üldkohus tuvastas nimelt, et Euroopa Liidu Nõukogu poolt hageja puhul arvesse võetud asjaolud ei kinnita, et viimane aitas kaasa tuumarelvade leviku alasele tegevusele. Euroopa Kohus jättis 18. veebruari 2016. aasta otsusega nõukogu *vs.* Bank Mellat (C-176/13 P, EKL, EU:C:2016:96) rahuldamata apellatsioonkaebuse, mille nõukogu oli esitanud eespool viitatud kohtuotsuse Bank Mellat *vs.* nõukogu (EU:T:2013:39) peale.

Menetlus ja poolte nõuded

17 Hageja esitas 15. märtsil 2013 Üldkohtu kantseleisse saabunud avaldusega käesoleva hagi, milles palub Üldkohtul:

— tühistada vaidlustatud määruse artikli 1 punkt 15;

— tühistada vaidlustatud määruse artikli 1 punkt 15 osas, milles sellega ei nähta ette hageja suhtes kehtivat erandit;

— tuvastada, et otsuse 2012/635 artikli 1 punkt 6 ei kuulu hageja suhtes kohaldamisele;

— mõista kohtukulud välja nõukogult.

18 Üldkohtu kantseleisse 27. juunil 2013 esitatud kostja vastuses palub nõukogu Üldkohtul:

— jätta hagiavaldus rahuldamata;

— mõista kohtukulud välja hagejalt.

19 Üldkohtu kantseleisse 24. juunil ja 10. juulil 2013 esitatud avaldustega palusid Euroopa Komisjon ning Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriik luba astuda käesolevas asjas menetlusse nõukogu nõuete toetuseks. Üldkohtu neljanda koja president andis 9. septembri 2013. aasta määrusega menetlusse astumise load.

20 Komisjon ja Ühendkuningriik paluvad Üldkohtul jätta hagiavaldus rahuldamata.

21 Kuna Üldkohtu kodade koosseis on muutunud, kuulub ettekandja-kohtunik nüüd esimese koja koosseisu, mistõttu määrati käesolev kohtuasi 4. oktoobril 2013 sellele kojale.

22 Üldkohus (esimene koda) otsustas ettekandja-kohtuniku ettekande alusel 23. aprillil 2015 alustada menetluse suulist osa ning 2. mai 1991. aasta Üldkohtu kodukorra artiklis 64 ette nähtud menetlust korraldavate meetmete raames esitas pooltele kirjalikult ja suuliselt vastamiseks küsimused, paludes pooltelt muu hulgas kirjalikke seisukohti Üldkohtu pädevuse osas lahendada hageja kolmas nõue tuvastada, et otsuse 2012/635 artikli 1 punkt 6 ei kuulu kohaldamisele. Pooled täitsid selle nõude Üldkohtu kindlaksmääratud tähtaja jooksul.

23 Poolte kohtukõned ja vastused Üldkohtu küsimustele kuulati ära 7. juuli 2015. aasta kohtuistungil. Seejuures täpsustas hageja esiteks, et tema nõuete esimene ja teine osa on alternatiivsed, ning teiseks, et tema nõuete teine osa puudutas vaidlustatud määruse artikli 1 punkti 15 tühistamist, kuna selles sättes ei olnud ette nähtud tema juhtumi suhtes kohaldatavat erandit.

24 Enne kohtuasja sisulist läbi vaatamist tuleb omal algatusel kontrollida, kas Üldkohus on hagiavalduse läbivaatamisel pädev ning kas hageja kaks esimest nõuet on vastuvõetavad, millele vaidlevad vastu nõukogu ja menetlusse astujad.

Õiguslik käsitlus

1. *Üldkohtu pädevus*

25 Vastuseks Üldkohtu kirjalikule küsimusele väitsid nõukogu ja menetlusse astujad, et Üldkohtul puudub pädevus hageja kolmanda nõude läbivaatamiseks, kuna otsuse 2012/635 artikli 1 punkti 6 kui ühise välis- ja julgeolekupoliitikaga (ÜVJP) seotud sätte suhtes kehtib ELTL artiklis 275 ette nähtud erand, mille kohaselt Euroopa Liidu Kohtul puudub antud küsimuses pädevus.

26 Ühendkuningriik leiab lisaks, et asjaolu, et Üldkohtul puudub otsuse 2012/635 artikli 1 punkti 6 õiguspärasuse kontrollimisel pädevus, tähendab, et Üldkohus ei ole pädev ka lahendama neid nõudeid, mis puudutavad vaidlustatud määruse artikli 1 punkti 15, mis on selle sätte alusel vastu võetud.

27 Hageja on arvamusel, et Üldkohus on pädev hagiavaldust tervikuna läbi vaatama. Hageja leiab lisaks, et ELTL artiklit 275 kui erandit liidu kohtu pädevusest tuleb tõlgendada kitsalt. Ta märgib, et otsuse 2012/635 artikli 1 punkt 6 puudutab füüsilisi ja juriidilisi isikuid, nimelt muu hulgas Iraani finantseerimisasutusi ning isikuid ja üksusi, kes soovivad sooritada nende finantseerimisasutuste kaudu tehinguid, ning nende isikute jaoks toob see säte kaasa õiguslikud tagajärjed. Sel põhjusel kujutab see säte hageja arvates endast otsust, milles nähakse ELTL artikli 275 teise lõigu tähenduses füüsiliste või juriidiliste isikute suhtes ette piiravad meetmed. Lisaks on hageja arvamusel, et Üldkohtu pädevus kontrollida otsuse 2012/635 artikli 1 punkti 6 õiguspärasust tuleneb ka asjaolust, et nimelt selle sätte alusel võeti vastu vaidlustatud määruse artikli 1 punkt 15, mille tühistamist võib ta nõuda.

28 ELTL artiklis 275 on ette nähtud:

„Euroopa Liidu Kohtu pädevusse ei kuulu ühise välis- ja julgeolekupoliitikaga seotud sätted ning nende alusel vastuvõetud õigusaktid.

Kohus on aga pädev kontrollima Euroopa Liidu lepingu artikli 40 järgimist ning tegema otsuseid käesoleva lepingu artikli 263 neljandas lõigus sätestatud tingimuste kohaselt algatatud kohtuasjades, mis puudutavad füüsiliste või juriidiliste isikute suhtes nõukogu poolt Euroopa Liidu lepingu V jaotise 2. peatüki alusel vastuvõetud piiravaid meetmeid sätestavate otsuste seaduslikkust.“

29 ELTL artikli 263 neljanda lõigu kohaselt võib iga füüsiline või juriidiline isik selle sätte esimeses ja teises lõigus ette nähtud tingimustel esitada hagi temale adresseeritud või teda otseselt ja isiklikult puudutava akti vastu ning üldkohaldatava akti vastu, mis puudutab teda otseselt ja ei vaja rakendusmeetmeid.

30 Lisaks tuleneb ELTL artiklist 277, et olenemata ELTL artikli 263 kuuendas lõigus ette nähtud tähtaja möödumisest, võib kohtuvaidluses, kus arutamisele tuleb liidu institutsiooni, organi või asutuse vastuvõetud üldkohaldatav akt, iga menetlusosaline taotleda Euroopa Liidu Kohtult artikli 263 teises lõigus esitatud alustel selle õigusakti kohaldamata jätmist.

31 Käesolevas asjas palub hageja oma nõuete kolmandas osas Üldkohtul tuvastada, et hageja suhtes ei kuulu kohaldamisele otsuse 2012/635 artikli 1 punkt 6, mis on ÜVJP-ga seotud säte ELTL artikli 275 tähenduses. Repliigis kinnitas hageja, et see nõue kujutab endast õiguspärasuse vaidlustamist ELTL artikli 277 tähenduses.

32 Siinkohal selgub kohtupraktikast, et ELTL artikliga 275 kehtestatakse erand ELL artikliga 19 Euroopa Liidu Kohtule antud üldisest pädevusest tagada õiguse järgimine aluslepingute tõlgendamisel ja kohaldamisel ning seega tuleb nimetatud sätet tõlgendada kitsalt (vt selle kohta kohtuotsus 24.6.2014, parlament *vs.* nõukogu, C-658/11, EKL, EU:C:2014:2025, punkt 70).

33 Esiteks on aga otsuse 2012/635 artikli 1 punktiga 6 kehtestatud meetmed käesoleval juhul üldist laadi meetmed, sest nende kohaldamisala on määratletud objektiivsetest kriteeriumidest, mitte aga identifitseeritud füüsilistest või juriidilistest isikutest lähtuvalt. Järelikult ei kujuta erinevalt hageja väidetust otsuse 2012/635 artikli 1 punkt 6 endast ELTL artikli 275 teise lõigu tähenduses otsust, millega nähakse ette piiravad meetmed füüsiliste või juriidiliste isikute vastu (vt analoogia alusel kohtuotsus, 25.4.2012, Manufacturing Support & Procurement Kala Naft *vs.* nõukogu, T-509/10, EKL, EU:T:2012:201, punkt 37, mis selles osas jäeti muutmata 28. novembri 2013. aasta otsusega nõukogu *vs.* Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EKL, EU:C:2013:776, punkt 99).

34 Teiseks esitas hageja otsuse 2012/635 artikli 1 punkti 6 õigusvastasuse väite, et toetada hagi vaidlustatud määruse artikli 1 punkti 15 tühistamise nõudes.

35 Siinkohal ilmneb eespool punktidest 5–15, et vaidlustatud määruse artikli 1 punkti 15 eesmärk on EL toimimise lepingu kohaldamisalas rakendada otsuse 2012/635 artikli 1 punkti 6.

36 Seda arvestades ei kujuta vaidlustatud määruse artikli 1 punkt 15 endast ELTL artikli 275 teise lõigu tähenduses otsust, millega nähakse ette piiravad meetmed füüsiliste või juriidiliste isikute vastu. Nimelt on see kohaldatav objektiivselt määratletud olukordadele ning loob õiguslikke tagajärgi üldiselt ja abstraktselt määratletud isikute rühmadele, kuna seda sätet kohaldatakse muu hulgas ülekannetele mis tahes Iraani panga või finantsasutuse ja mis tahes liidus asuva finantseerimisasutuse vahel ning kuna sätte rakendamine ei eelda, et nõukogu hindaks konkreetse asutusega seotud asjaolusid.

37 Järelikult ei esitatud otsuse 2012/635 artikli 1 punkti 6 puudutavat õigusvastasuse väidet, mille hageja sõnastas oma kolmandas nõudes, niisuguse tühistamishagi põhjendamisel, mis on suunatud otsuse vastu, milles nähti ette piiravad meetmed füüsiliste või juriidiliste isikute vastu ELTL artikli 275 teise lõigu tähenduses.

38 Eespool punktides 33 ja 37 esitatud järeldusi arvestades tuleb tõdeda, et Üldkohus ei ole ELTL artikli 275 alusel pädev lahendama hageja kolmandat nõuet.

39 Mis puudutab Üldkohtu pädevust läbi vaadata nõuete esimene ja teine osa, arvestades ka eespool punktis 32 meelde tuletatud kohtupraktikat, siis ei saa ELTL artiklis 275 ette nähtud erandit liidu kohtu alluvusest tõlgendada nii, et erand ulatuks kuni selleni, et välja jääks ELTL artikli 215 alusel vastu võetud akti – nagu vaidlustatud määruse artikli 1 punkt 15, mis ei puuduta ÜVJP-d – õiguspärasuse kontrollimine üksnes põhjusel, et nimetatud akti nõuetekohane vastuvõtmine eeldab, et eelnevalt on vastu võetud ÜVJP-d puudutav otsus. Kõnealuse erandi niisugune tõlgendamine riivaks nii ELL artiklis 19 Euroopa Kohtule antud üldist pädevust kui ka spetsiifilist pädevust, mis viimasele on sõnaselgelt antud ELTL artikli 263 esimeses, teises ja neljandas lõigus (vt selle kohta kohtuotsus 4.6.2014, Sina Bank *vs.* nõukogu, T-67/12, EU:T:2014:348, punkt 41).

40 Järelikult tuleb tuvastada, et Üldkohus on ELTL artikli 263 alusel pädev läbi vaatama hageja nõuete esimest ja teist osa.

2. *Hageja nõuete esimese ja teise osa vastuvõetavus*

41 Nõukogu, komisjon ja Ühendkuningriik väidavad, et vaidlustatud määruse artikli 1 punkti 15 tühistamise nõue ei vasta ELTL artikliga 263 kehtestatud vastuvõetavuse tingimustele.

42 Nõukogu leiab lisaks, et nõuete esimene ja teine osa on vastuvõetamatud, kuna hagi esitamise hetkel puudus hagejal põhjendatud huvi vaidlustatud määruse artikli 1 punkti 15 vastu.

43 Hageja vastab, et tema hagi on vastuvõetav.

ELTL artiklis 263 sätestatud tingimuste järgimine

44 ELTL artikli 263 neljandas lõigus on sätestatud, et „[i]ga füüsiline või juriidiline isik võib esimeses ja teises lõigus sätestatud tingimustel esitada hagi temale adresseeritud või teda otseselt ja isiklikult puudutava üksikakti vastu ning üldkohaldatava akti vastu, mis puudutab teda otseselt ja ei sisalda rakendusmeetmeid“. [Käesolevas tekstis kasutatakse ELTL artikli 263 kontekstis teiste keeleversioonide põhjal läbivalt sõna „sisaldama“ asemel sõna „vajama“.]

45 Esiteks leiab Ühendkuningriik, et vaidlustatud määrus ei ole üldkohaldatav akt, vaid seadusandlik akt, mis tähendab, et hageja peab tõendama, et see puudutab teda otseselt ja isiklikult. Isiklik puutumus aga käesolevas asjas puudub.

46 Hageja on seisukohal, et vaidlustatud määrus on üldkohaldatav akt ning et pealegi puudutab otsuse artikli 1 punkt 15 teda isiklikult.

47 Siinkohal on ELTL artiklis 289 ette nähtud:

„1. Seadusandliku tavamenetluse puhul võtavad Euroopa Parlament ja nõukogu määruse, direktiivi või otsuse vastu ühiselt komisjoni ettepaneku põhjal. See menetlus on määratletud artiklis 294.

2. Aluslepingutes sätestatud erijuhtudel moodustab määruse, direktiivi või otsuse vastuvõtmine kas Euroopa Parlamendi poolt nõukogu osavõtul või nõukogu poolt Euroopa Parlamendi osavõtul seadusandliku erimenetluse.

3. Seadusandliku menetluse teel vastuvõetud õigusaktid on seadusandlikud aktid.

4. Aluslepingutes sätestatud erijuhtudel võidakse seadusandlikud aktid vastu võtta liikmesriikide rühma või Euroopa Parlamendi algatusel, Euroopa Keskpanga soovituse põhjal või Euroopa Kohtu või Euroopa Investeerimispanga taotlusel.“

48 Käesoleval juhul võeti vaidlustatud määrus vastu ELTL artikli 215 alusel vastavalt selles artiklis ette nähtud menetlusele, see tähendab nõukogu poolt, kes tegi seda kvalifitseeritud häälteenamusega ning liidu välisasjade ja julgeolekupoliitika kõrge esindaja ja komisjoni ühise ettepaneku põhjal.

49 Nii ei võetud vaidlustatud määrust esiteks vastu seadusandliku tavamenetluse alusel, millele viidatakse ELTL artikli 289 lõikes 1 ja mis on määratletud ELTL artiklis 294.

50 Teiseks, võttes arvesse asjaolu, et Euroopa Parlamendil ei ole vaidlustatud määruse vastuvõtmisega mingit seost, ei saa järeldada, et määrus võeti vastu seadusandlikus erimenetluses ELTL artikli 289 lõike 2 tähenduses.

51 Järelikult tuleb ELTL artikli 289 lõiget 3 arvestades tõdeda, et vaidlustatud määrus ei ole seadusandlik akt ning et seega ei tule võtta seisukohta Ühendkuningriigi nende argumentide kohta, mille kohaselt hagejat määruse artikli 1 punkt 15 isiklikult ei puudutanud.

52 Teiseks väidavad nõukogu ja menetlusse astujad, et vastupidi ELTL artikli 263 neljandas lõigus nõutule ei puuduta vaidlustatud määruse artikli 1 punkt 15 otseselt hagejat ning vajab rakendusmeetmeid.

53 Nõukogu ja menetlusse astujad märgivad, et rahaliste vahendite ülekandmise keeluga, mis on ette nähtud vaidlustatud määruse artikli 1 punktis 15, kaasneb teatud hulk erandeid, mille viivad ellu liikmesriikide pädevad ametivõimud, kellele on selles osas antud kaalutlusõigus. Nii ei ole vaidlustatud määruse artikli 1 punktiga 15 tingimata välistatud rahaülekannete tegemine hagejale või viimase poolt nende tegemine. Seega ei too vaidlustatud määruse artikli 1 punkt 15 hageja õigusliku olukorra jaoks kaasa otseseid tagajärgi.

54 Hageja on seisukohal, et vaidlustatud määruse artikli 1 punkt 15 puudutab teda otseselt ning et selle rakendamine ei vaja rakendusmeetmeid. Hageja väidab siinkohal, et iseäranis mis puudutab kohustust nõuda kõigi asjaomaste rahaülekannete puhul luba, siis kõnealune säte on kohaldatav ilma viiteta liikmesriigi seadusele siseriiklikku õigusesse ülevõtmise kohta.

55 Selles osas ilmneb esiteks eespool punktis 36 esitatud järeldustest, et vaidlustatud määruse artikli 1 punkt 15 on üldkohaldatav, ning teiseks eespool punktist 51, et see ei ole seadusandlik akt. Neil asjaoludel tuleb jõuda järeldusele, et vaidlustatud määruse artikli 1 punkt 15 on üldkohaldatav akt ELTL artikli 263 neljanda lõigu tähenduses (vt analoogia alusel kohtumäärus 6.9.2011, Inuit Tapiriit Kanatami jt *vs.* parlament ja nõukogu, T-18/10, EKL, EU:T:2011:419, punktid 56 ja 63 ning seal viidatud kohtupraktika).

56 Esiteks, mis puudutab küsimust, kas vaidlustatud määruse artikli 1 punkt 15 puudutab otseselt hagejat ning ei vaja rakendusmeetmeid, siis tuleneb väljakujunenud kohtupraktikast, et isiku otsese puutumuse korral on eeldatav, et vaidlustatud liidu akt mõjutab otseselt selle isiku õiguslikku olukorda ega jäta seda akti rakendama kohustatud adressaadile mingit kaalutlusõigust – akti rakendamine on puhtautomaatne ja tuleneb vaid liidu õigusnormidest, ilma et kohaldataks muid vahenorme (vt kohtumäärus Inuit Tapiriit Kanatami jt *vs.* parlament ja nõukogu, punkt 55 eespool, EU:T:2011:419, punkt 71 ja seal viidatud kohtupraktika).

57 Teiseks, mis puudutab mõistet „rakendusmeetmed“, siis ELTL artikli 263 neljanda lõigu viimase lauseosa eesmärk on vältida olukorda, kus isik peab käituma õigusvastaselt, et saada seejärel võimalus kohtusse pöörduda. Kui aga üldkohaldatav akt mõjutab otseselt füüsilise või juriidilise isiku õiguslikku olukorda, vajamata selleks rakendusmeetmeid, võib isik jääda tõhusast kohtulikust kaitsest ilma, kui tal puudub võimalus esitada hagi otse liidu kohtule, et vaidlustada selle üldkohaldatava akti õiguspärasus. Nimelt võib rakendusmeetmete puudumisel füüsiline või juriidiline isik, ehkki asjaomane akt puudutab teda otseselt, taotleda akti kohtulikku kontrolli alles siis, kui ta on rikkunud selle akti sätteid ja tugineb nende õigusvastasusele tema vastu siseriiklikus kohtus algatatud menetlustes (kohtuotsus 19.12.2013, Telefónica *vs.* komisjon, C-274/12 P, EKL, EU:C:2013:852, punkt 27).

58 Kui seevastu aga üldkohaldatav akt vajab rakendusmeetmeid, on liidu õiguskorra nõuete järgimise kohtulik kontroll tagatud sõltumatult küsimusest, kas need meetmed kehtestab liit või liikmesriigid. Füüsilised või juriidilised isikud, kes ei saa ELTL artikli 263 neljandas lõigus ette nähtud vastuvõetavuse tingimustest tulenevalt vaidlustada otse liidu kohtus liidu üldkohaldatavat akti, on nende suhtes nimetatud akti kohaldamise eest kaitstud võimalusega vaidlustada selle aktiga kaasnevaid rakendusmeetmeid sõltuvalt olukorrast kas liidu kohtus või liikmesriigi kohtus (vt selle kohta kohtuotsus Telefónica *vs.* komisjon, punkt 57 eespool, EU:C:2013:852, punktid 28 ja 29).

59 Käesoleval juhul tuleb kõigepealt märkida, et kuna hageja on Iraanis asuv finantseerimisasutus, ei puuduta teda piirangud, mis on kehtestatud määruse nr 267/2012 artikliga 30a vaidlustatud määruse artikli 1 punktis 15 toodud redaktsioonis. Järelikult ei mõjuta määruse nr 267/2012 artikkel 30a hagejat otseselt, mis tähendab, et viimase hagiavaldus on seda sätet puudutavas osas vastuvõetamatu.

60 Pealegi kinnitab nõukogu õigesti, et kui niisuguse piirangute korra alusel, mis on määrusesse nr 267/2012 viidud vaidlustatud määruse artikli 1 punktiga 15, (edaspidi „vaidlusalune kord“) esitatakse rahaülekandeks loa saamise taotlus liikmesriigi pädevale asutusele, siis kuulub viimasele kaalutlusõigus, et määruse nr 267/2012 artikli 30b lõike 3 esimese lõigu kohaselt kindlaks teha, kas kõnealune ülekanne võib rikkuda mõnda määruses nr 267/2012 ette nähtud keeldu või kohustust. Nii teeb pädev asutus kõnealuse hinnangu tulemusel otsuse, millega antakse asjaomaseks ülekandeks luba või keelatakse ülekanne.

61 Neil asjaoludel tuleb jõuda järeldusele, et määruse nr 267/2012 artikli 30b lõike 3 esimene lõik ei puuduta otseselt hagejat ning vajab lisaks rakendusmeetmeid, mis tähendab, et hagiavaldus on seda sätet puudutavas osas vastuvõetamatu.

62 Seevastu tuleb märkida, et vaidlusalune kord, nagu see on kehtestatud vaidlustatud määruse artikli 1 punktiga 15, puudutab otseselt hagejat ning ei vaja rakendusmeetmeid kolmes muus aspektis.

63 Nii võidakse kõigepealt määruse nr 267/2012 artikli 30 lõike 1 alusel, mida on muudetud vaidlustatud määruse artikli 1 punktiga 15, luba anda sellistele ülekannetele, millel on üks sama määruse artikli 30 lõikes 2 ette nähtud eesmärkidest. Ülekanded, mis ei vasta neist mõnele eesmärgile, on pelgalt määruse nr 267/2012 tõttu keelatud ning nendele ei või pädevad siseriiklikud ametiasutused luba anda.

64 Edasi, vastavalt määruse nr 267/2012 artikli 30 lõike 3 punktile a ning artikli 30 lõikele 5, mida on muudetud vaidlustatud määruse artikli 1 punktiga 15, kehtib nendes sätetes määratletud ülekannetele summas 10 000 eurot või üle selle kohustus pädevat asutust eelnevalt teavitada. Teavitamiskohustus tuleneb automaatselt vaidlusalusest korrast, teavitamiskohustusele ei pea pädevad siseriiklikud ametiasutused hinnangut andma ning teavitamiskohustus ei vaja rakendusmeetmeid.

65 Lõpuks kehtib sama järeldus kohustuse puhul taotleda eelnevat luba, mis on ette nähtud määruse nr 267/2012 artikli 30 lõike 3 punktides b ja c ning artikli 30 lõikes 5, mida on muudetud vaidlustatud määruse artikli 1 punktiga 15. Sõltumata loa andmise menetluse lõpptulemusest, avaldab kohustus alustada iga konkreetseid summasid ületava ülekande puhul seda menetlust mõju hageja õiguslikule olukorrale, sellele kohustusele ei pea pädevad siseriiklikud ametiasutused hinnangut andma ning see kohustus ei vaja rakendusmeetmeid.

66 Neid järeldusi arvesse võttes tuleb tõdeda, et vaidlustatud määruse artikli 1 punkt 15 puudutab otseselt hagejat ning ei vaja rakendusmeetmeid osas, millega muudeti eespool punktides 63–65 viidatud määruse nr 267/2012 sätteid või viidi need sisse.

67 Eespool toodut kogumit arvestades tuleb ELTL artikli 263 neljanda lõigu alusel tagasi lükata vastuvõetamatuse väide, mille esitasid nõukogu ja menetlusse astujad eespool punktides 63–65 viidatud määruse nr 267/2012 sätete osas, mida muudeti või mis viidi sisse vaidlustatud määruse artikli 1 punktiga 15, ning jätta hagi ülejäänud osas vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata.

Põhjendatud huvi olemasolu hagi esitamise ajal

68 Nõukogu väidab, et hagiavalduse esitamise ajal puudus hagejal huvi vaidlustada vaidlustatud määruse artikli 1 punkti 15 õiguspärasust, kuna tema suhtes kehtisid juba määruse nr 267/2012 alusel võetud individuaalsed meetmed rahaliste vahendite külmutamiseks.

69 Neil asjaoludel ei too vaidlustatud määruse artikli 1 punkt 15 hageja jaoks endaga kaasa täiendavaid õiguslikke tagajärgi. Kõnealuste individuaalsete piiravate meetmete tühistamine, mis toimus kohtuotsusega Bank Mellat *vs.* nõukogu, punkt 16 eespool (EU:T:2013:39), ei ole ka selles osas asjakohane, kuna hagiavalduse esitamise ajal olid hageja rahalised vahendid külmutatud Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 60 alusel seniks, kuni Euroopa Kohus teeb apellatsioonimenetluses otsuse.

70 Järelikult leiab nõukogu, et vaidlustatud määruse artikli 1 punkti 15 puudutav tühistamisnõue on vastuvõetamatu.

71 Hageja vastab, et tal oli põhjendatud huvi hagiavalduse esitamise hetkel, seda enam et Üldkohus tühistas teda puudutavad individuaalsed piiravad meetmed.

72 Tuleb meelde tuletada, et vastavalt väljakujunenud kohtupraktikale on füüsilise või juriidilise isiku esitatud tühistamishagi vastuvõetav üksnes siis, kui hagejal on vaidlustatud akti tühistamiseks huvi. Selline huvi eeldab, et vaidlustatud akti tühistamisel enesel võivad olla õiguslikud tagajärjed ja et hagi

tulemusel võib selle esitanud pool saada mingit kasu (vt kohtumäärus 30.4.2007, EnBW Energie Baden-Württemberg *vs.* komisjon, T-387/04, EKL, EU:T:2007:117, punkt 96, ja seal viidatud kohtupraktika).

73 Põhjendatud huvi peab olema tekkinud ja tegelik (kohtuotsus 17.9.1992, NBV ja NVB *vs.* komisjon, T-138/89, EKL, EU:T:1992:95, punkt 33) ning selle esinemist hinnatakse hagi esitamise päeva seisuga (kohtuotsus 16.12.1963, Forges de Clabecq *vs.* Ülemamet, 14/63, EKL, EU:C:1963:60, p. 748). Huvi peab siiski säilima kuni kohtulahendi tegemiseni, vastasel juhul võidakse asi läbivaatamata jätta (vt kohtuotsus 7.6.2007, Wunenburger *vs.* komisjon, C-362/05 P, EKL, EU:C:2007:322, punkt 42 ja seal viidatud kohtupraktika).

74 Käesolevas asjas hagi esitamise ajal puudutasid hagejat individuaalsed piiravad meetmed, mis olid võetud tema nime kandmisega määruse nr 267/2012 IX lisa loetelusse ja mis olid tingitud tema väidetavast seotusest tuumarelvade levikuga. Nimelt, kuigi need piiravad meetmed tühistati kohtuotsusega Bank Mellat *vs.* nõukogu, punkt 16 eespool (EU:T:2013:39), oli tühistava kohtuotsuse jõustumine peatatud Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 60 alusel kuni apellatsioonimenetluses otsuse tegemiseni.

75 Järelikult on siiski tõsi, et vaidlusaluse korra vastuvõtmine ei avaldanud hagejale tegelikku vahetut mõju, kuna nende individuaalsete piiravate meetmetega, millele ta oli allutatud varem, olid ette nähtud rangemad piirangud. Seda enam on sellise olukorraga tegemist, kuna nagu on märgitud eespool punktis 14, on määruse nr 267/2012 artikli 30b lõikes 1 sätestatud, et kui ülekande tegemiseks on vajalik luba, mis antakse individuaalsete piiravate meetmete korra alusel, ei kohaldata sellele enam vaidlusaluse korraga ette nähtud piiranguid.

76 Seda arvestades tuleb märkida, et vaidlusalune kord kui selline kehtib kõigi Iraanis asutatud finantseerimisasutuste ja järelikult ka hageja suhtes. Vastav järeldus viitab eelkõige sellele, et pärast seda, kui hiljem jõustus hagejat puudutavate individuaalsete piiravate meetmete tühistamine, sest rahuldamata jäeti nõukogu apellatsioonkaebus eespool punktis 16 viidatud kohtuotsuse Bank Mellat *vs.* nõukogu (EU:T:2013:39) peale, hakkas hageja suhtes tegelikult kehtima kõnealune kord koos kõigi sellest tulenevate piirangutega, ilma et selleks oleks tarvis mingit täiendavat õigusakti.

77 Neil asjaoludel tooks olukord, kui käesolevas kohtuasjas tuvastataks, et hagejal puudub vaidlustatud määruse artikli 1 punkti 15 suhtes põhjendatud huvi, endaga kaasa selle, et rikutakse tema õigust tõhusale kohtulikule kaitsele, kuna pärast teda puudutavate individuaalsete piiravate meetmete lõplikku kadumist kehtivad tema suhtes vaidlusalusest korrast tulenevad tagajärjed, kuid tal ei ole hagi esitamise tähtaja möödumise tõttu võimalik nõuda vaidlustatud määruse artikli 1 punkti 15 tühistamist.

78 Seega tuleb jõuda järeldusele, et hagejal on põhjendatud huvi nõuda, et tühistataks vaidlustatud määruse artikli 1 punkt 15, millega võivad tema jaoks kaasneda õiguslikud tagajärjed, ning järelikult tuleb selles osas esitatud vastuvõetamatuse väide tagasi lükata.

3. *Sisulised küsimused*

79 Nõuete esimese ja teise osa põhjendamiseks esitab hageja neli väidet. Esimese väite kohaselt ei ole vaidlusalusel korral ELTL artiklit 215 arvestades õiguslikku alust, kuna sellel puudub ÜVJP väidetavalt taotletava eesmärgiga igasugune loogiline seos. Teise väite kohaselt puudub vaidlusalusel korral ELTL artiklit 215 arvestades õiguslik alus, kuna see on ÜVJP väidetavalt taotletava eesmärgiga ebaproportsionaalne. Kolmanda väite kohaselt on vaidlusalune kord vastuolus liidu õiguse üldpõhimõtete ja ELTL artikli 215 lõikega 3, kuna sellega rikutakse proportsionaalsuse ja õiguskindluse põhimõtet, omavoli keelu põhimõtet, põhjendamiskohustust, nõuet, mille kohaselt peavad iga

sanktsiooniga kaasnema vajalikud õiguslikud tagatised, ning võrdse kohtlemise põhimõtet. Neljanda väite kohaselt rikuti hageja omandiõigust, tema õigust tegeleda majandustegevusega, õigust kapitali vabale liikumisele ning proportsionaalsuse põhimõtet.

80 Lisaks esitab hageja eespool punktis 79 loetletud paljude väidete hulgas argumendid Üldkohtu teostatud kontrolli laadi ja tõendamiskoormise kohta.

81 Enne nende argumentide ja väidete käsitlemist tuleb täpsustada hageja nõuete ja väidete ulatust ja suhestatust.

Hageja nõuete ja väidete ulatus ja suhestatus

82 Esiteks täpsustas hageja nõuete esimese ja teise osa suhestatuse ja ulatuse osas kohtuistungil, et kui esimese nõude eesmärk on tühistada vaidlustatud määruse artikli 1 punkt 15 kui selline, palutakse teises nõudes tühistada vastav säte üksnes niivõrd, kuivõrd selles ei ole sätestatud erandit, mis kuuluks kohaldamisele hageja kui üksuse suhtes, kes ei osale tuumarelvade levitamises ning kes nõutava hoolsusega tagab, et ta selles ei hakka osalema.

83 Seda arvestades ja kuna mõlema nõude põhjenduseks hageja esitatud argumendid kattuvad suures ulatuses, tuleb neid analüüsida koos.

84 Teiseks, mis puudutab esimese ja teise nõude põhjenduseks esitatud väidete suhestatust ja ulatust, siis selgub eespool punktis 79 toodud loetelust, et esimene ja teine väide on sõnastatud nii, nagu nende kohaselt oleks rikutud ELTL artikli 215 lõiget 1, mille kohaselt „[k]ui vastavalt Euroopa Liidu lepingu V jaotise 2. peatükile [, mis on pühendatud ÜVJP-le,] vastu võetud otsus näeb ette majandus- ja rahandussuhete osalise või täieliku katkestamise või piiramise ühe või mitme kolmanda riigiga, võtab nõukogu liidu välisasjade ja julgeolekupoliitika kõrge esindaja ja komisjoni ühise ettepaneku põhjal kvalifitseeritud häälteenamusega vastu vajalikud meetmed. Ta teavitab sellest Euroopa Parlamenti“.

85 Hageja leiab, et kuna vaidlustatud korral puudub ÜVJP väidetavalt taotletava eesmärgiga igasugune loogiline seos ning kord on pealegi selle eesmärgiga ebaproportsionaalne, siis ei ole vaidlustatud määruse artikli 1 punkt 15 „vajalik“ ELTL artikli 215 lõike 1 tähenduses, mis tähendab, et korral puudub õiguslik alus.

86 Hageja tõlgendab seega ELTL artikli 215 lõikes 1 toodud vajalikkuse mõistet nii, et see puudutab taotletavat eesmärki järgides võetud meetme kohasust ja vajalikkust.

87 Selle tõlgendusega ei saa nõustuda. ELTL artikli 215 lõike 1 sõnastusest, ülesehitusest ja eesmärgist ilmneb selgelt, et selles sättes sisalduv vajalikkuse mõiste ei puuduta ELTL artikli 215 alusel võetud akti ja taotletava ÜVJP eesmärgi vahelist suhet, vaid suhet nimetatud akti ja ÜVJP selle otsuse vahel, millel nimetatud akt põhineb. Nii tagatakse viitega „vajalikele meetmetele“, et nõukogu ei võta ELTL artikli 215 alusel piiravaid meetmeid, mis läheksid kaugemale nendest, mis on võetud vastavas ÜVJP otsuses.

88 Käesolevas asjas ei väida aga hageja, et vaidlustatud määruse artikli 1 punktis 15 nähakse ette meetmed, mis läheksid kaugemale nendest, mis on võetud otsuse 2012/635 artikli 1 punktiga 6.

89 Vastava järelduseni ei ole võimalik jõuda ka kahe kõnealuse sätte võrdleval analüüsil. Kuigi vaidlustatud määruse artikli 1 punkt 15 on vaidlusaluse korra rakendamise praktiliste viiside poolest otsuse 2012/635 artikli 1 punktist 6 üksikasjalikum, puuduvad erinevused kõnealuste piirangute laadi ja nende kohaldamisala osas.

90 Neil asjaoludel leiab hageja esimeses ja teises väites ekslikult, et vaidlustatud määruse artikli 1 punktil 15 puudub õiguslik alus.

91 Arvestades seda ja lähtudes hageja argumentidest, mis on esitatud nende väidete raames ja nagu need on kokkuvõtvalt esitatud eespool punktides 85 ja 86, tuleb märkida, et nimetatud väited puudutavad mitte õigusliku aluse olemasolu, vaid vaidlustatud määruse artikli 1 punktis 15 ette nähtud vaidlusaluse korra proportsionaalsust.

92 Nimelt nähtub kohtupraktikast, et proportsionaalsuse põhimõtte kohaselt, mis kuulub liidu õiguse üldpõhimõtete hulka, on majandustegevuse keelamise õiguspärasuse tingimus see, et keelavad meetmed on asjaomaste õigusnormidega taotletavate legitiimsete eesmärkide saavutamiseks sobivad ja vajalikud, arvestades, et juhul, kui on võimalik valida mitme sobiva meetme vahel, tuleb valida kõige vähem piirav meede, ning tekitatud ebamugavused ei tohi olla taotletavaid eesmärke arvestades ülemäära suured (vt kohtuotsus 14.10.2009, Bank Melli Iran *vs.* nõukogu, T-390/08, EKL, EU:T:2009:401, punkt 66 ja seal viidatud kohtupraktika).

93 Siinkohal vaidleb hageja esimese väite raames vastu tuumarelvade leviku ja vaidlusaluse korra vahelise objektiivse seose olemasolule ning järelikult ei nõustu ta sellega, et nimetatud kord oleks tuumarelvade leviku takistamiseks sobiv.

94 Teine väide puudutab peamiselt varasemate piiravate meetmete piisavust ning vaidlusaluse korra väidetavalt laia ulatust. Seega käsitletakse nimetatud väites asjaolu, kas see kord on tuumarelvade leviku takistamiseks vajalik.

95 Lisaks kinnitab hageja neljandas väites sisuliselt, et vaidlusalune kord riivab ülemääraselt tema õiguste ja vabaduste teostamist. Sellega on hageja niisiis arvamusel, et nimetatud korra vastuvõtmise tõttu talle tekitatud ebamugavused on nõukogu taotletavate eesmärkidega võrreldes ülemäära suured.

96 Neil asjaoludel leiab Üldkohus, et kõigepealt tuleb analüüsida esimest, teist ja neljandat väidet, mille kõigiga seatakse lõpuks kahtluse alla vaidlusaluse korra proportsionaalsus.

97 Teiseks tuleb läbi vaadata kolmas väide, mis puudutab vaidlusaluse korra vastuvõtmise põhjendusi, ELTL artikli 215 lõike 3 alusel kohaldatavaid õiguslikke tagatisi, vaidlustatud määruse artikli 1 punkti 15 selgust ja etteaimatavust ning võrdse kohtlemise põhimõtet.

Üldkohtu kontroll ja tõendamiskoormis

98 Hageja toonitab, et vaidlustatud määruse artikli 1 punkti 15 õiguspärasuse kontroll peab olema täielik ja range. Siinkohal väidab ta, et nõukogu peab tõendite ja teabe abil tuvastama, et piiravas meetmes nimetatud üksused või tegevus on tõepoolest tuumarelvade levikuga seotud, kuivõrd oht – milline see ka ei oleks – ei ole piisav. Siinkohal viitab ta individuaalseid piiravaid meetmeid puudutavates kohtuasjades Üldkohtu tehtud otsustele, nimelt 28.11.2013, nõukogu *vs.* Fulmen ja Mahmoudian (C-280/12 P, EKL, EU:C:2013:775), Manufacturing Support & Procurement Kala Naft *vs.* nõukogu, punkt 33 eespool (T-509/10, EKL, EU:T:2012:201), ning Bank Mellat *vs.* nõukogu, punkt 16 eespool (EU:T:2013:39), mis tema arvates on käesolevasse asja ülekantavad.

99 Nõukogu, keda toetavad menetlusse astujad, väidab, et tal on väga lai kaalutlusõigus, selleks et otsustada, kas konkreetsel juhul tuleb kohaldada individuaalseid või üldisi piiravaid meetmeid või kaht liiki piiravate meetmete kombinatsiooni, ning selleks et määratleda kriteeriumid nende meetmete rakendamiseks. Ta kinnitab, et kohtuotsuse Bank Melli Iran *vs.* nõukogu, punkt 92 eespool (EU:T:2009:401, punkt 36) alusel on see kaalutlusõigus allutatud vaid piiratud kohtulikule kontrollile.

100 Euroopa Kohtu praktikast tulenevalt peavad liidu kohtud vastavalt neile EL toimimise lepinguga antud pädevusele tagama üldjuhul täieliku kontrolli kõigi liidu õigusaktide seaduslikkuse üle põhiõiguste seisukohast, mis on liidu õiguse üldpõhimõtete lahutamatu osa (kohtuotsused 3.9.2008, Kadi ja Al Barakaat International Foundation *vs.* nõukogu ja komisjon, C-402/05 P ja C-415/05 P, EKL, EU:C:2008:461, punkt 326, ning nõukogu *vs.* Fulmen ja Mahmoudian, punkt 98 eespool, EU:C:2013:775, punkt 58).

101 Käesolevas asjas tuleb arvesse võtta vaidlusaluse korra erilist laadi, sest kord erineb nii individuaalsetest piiravatest meetmetest, millele on viidatud hageja välja toodud kohtupraktikas, kui ka nõukogu viidatud kohtupraktikas esitatud üldkriteeriumitest, mis võimaldavad need meetmed võtta konkreetsete isikute ja üksuste suhtes. Esiteks, nagu ilmneb eespool punktis 36 esitatud järeldustest, on vaidlustatud määruse artikli 1 punkt 15, millega kehtestati vaidlusalune kord, üldkohaldatav ning ei ole seega üksikakt. Teiseks selgub eespool punktidest 52–67, et erinevalt üldkriteeriumitest, mis võimaldavad võtta individuaalseid piiravaid meetmeid, puudutavad määruse nr 267/2012 teatud sätted, mida on muudetud või mis on sisse viidud vaidlustatud määruse artikli 1 punktiga 15, hagejat otseselt ning ei vaja rakendusmeetmeid.

102 Kuigi neil asjaoludel ei saa Üldkohtu teostatavat kontrolli pidada piiratuks, arvestades eespool punktis 100 viidatud Euroopa Kohtu praktikat, tuleb tunnistada, et nõukogul on kaalutlusõigus piiravate meetmete võtmise otstarbekuse kui sellise puhul ning niisuguste üldiste piiravate meetmete kindlaksmääramisel, mis on võetud ÜVJP valdkonnas vastava poliitika järgitava eesmärgi saavutamiseks. Nimetatud valdkond on iseäranis tundlik, kuna see puudutab liidu ja selle liikmesriikide rahvusvahelisi suhteid ja julgeolekut.

103 Lisaks ei saa nõustuda hageja argumentidega, et tõendamiskoormis lasub väidetavalt nõukogul.

104 Hageja viidatud ja eespool punktis 98 tsiteeritud kohtuotsused puudutavad individuaalseid piiravaid meetmeid, mille on nõukogu võtnud tuumarelvade levikuga „otseselt seotud või seda toetavas tegevuses osalevate“ üksuste suhtes. Nii paluti kõnealustes kohtuasjades Üldkohtul ja Euroopa Kohtul kontrollida nõukogu nende väidete ja hinnangute põhjendatust, mille kohaselt olid konkreetsed isikud või üksused tegelikult seotud tuumarelvade levikuga ja vastasid seega individuaalsete piiravate meetmete võtmiseks ette nähtud kriteeriumile. Vastavat kontrolli on võimalik läbi viia üksnes konkreetsete tõendite ja teabe alusel, mis puudutab kõnealuste isikute või üksuste tegevust.

105 Kuna aga vaidlusalune kord ei ole piirav üksikmeede, vaid üldkohaldatav akt, ei põhine sellest tulenevad piirangud nõukogu hinnangul või konkreetsetel väidetel asjaomaste isikute või üksuste seotuse kohta tuumarelvade levikuga, vaid üldisel hinnangul mehhanismide kohta, mis võimaldavad tuumarelvade levikut finantseerida, ning üldmeetmete kohta, mis peaksid levikut takistama.

106 Järelikult ei tule käesolevasse asja üle võtta eespool punktis 98 viidatud kohtupraktikat, mistõttu ei saa nõukogult nimelt nõuda, et viimane tõendaks, et üksused, keda vaidlusalune kord puudutab, oleksid tõepoolest tuumarelvade levikuga seotud.

107 Hageja heidab siinkohal ette veel seda, et piiravale üldmeetmele, nagu vaidlusalune kord, ei saa kohaldada vähem rangeid nõudeid kui kõnealused individuaalsed piiravad meetmed eespool punktis 98 viidatud kohtuotsustes, kuna neil kaht liiki meetmetel on sarnased tagajärjed nendega seotud isikutele ja üksustele.

108 Esiteks ei ole see väide põhjendatud. Nimelt on piirangud, mis individuaalsete piiravate meetmete võtmisel isiku või üksuse jaoks kaasnevad, märkimisväärselt laiemad. Nii külmutati asjaomase isiku või üksuse rahalised vahendid ning iga nende ülekande sooritamiseks on nõutav erand, kusjuures need ülekannete kategooriad, mille suhtes võib teha erandi, on suhteliselt kitsad. Vaidlusalune kord omalt

poolt ei vaja rahaliste vahendite külmutamist, selles korras nähakse ette laiem lubatud eesmärkide nimekiri kui individuaalsete piiravate meetmete puhul ning korraga kehtestatakse kohustus taotleda luba teatud summat ületavate ülekannete puhul.

109 Teiseks tuleb igal juhul märkida, et asjaolud, mida Üldkohtu kontrollis tuleb käsitleda, samuti konkreetse tõendamiskoormise ja selle eseme võimalik olemasolu ei sõltu asjaomase piirava meetme tagajärgede raskusest, vaid küsimusest, kas meede on individuaalne või üldkohaldatav meede ning järelikult kas meede võeti pärast niisuguste asjaolude hindamist, mis on omased konkreetsele isikule või üksusele. Nagu aga selgub eespool esitatud analüüsist, on vaidlusalune kord üldkohaldatav meede.

110 Eespool toodut ja eespool punktides 82–97 esitatud kaalutlusi arvesse võttes peab Üldkohus käesolevas asjas esiteks kontrollima vaidlusaluse korra proportsionaalsust ja seega analüüsima, kas nõukogu võis õigesti leida, et korra vastuvõtmine on sobiv ja vajalik, et saavutada eesmärk, mis seisneb tuumarelvade leviku ja selle rahastamise takistamises, ning et korra vastuvõtmine ei põhjusta puudutatud isikute ja üksuste, sealhulgas hageja jaoks ülemäära suuri ebamugavusi.

111 Teiseks tuleb analüüsida, kas vaidlustatud määruse artikli 1 punkti 15 mõjutavad vead, millele on kolmandas väites viidatud.

Esimene, teine ja neljas väide

Esimene väide, mis puudutab vaidlusaluse korra sobivust

112 Hageja leiab sisuliselt, et vaidlusalune kord ei ole sobiv, selleks et saavutada ÜVJP eesmärk, mida taotleb nõukogu, kuna sellel puudub igasugune loogiline seos tuumarelvade leviku või selle rahastamisega. Tema argumendid puudutavad kahte eesmärki, mida nõukogu oleks vaidlusaluse korra vastuvõtmisel võinud arvesse võtta.

113 Nii ei vaidle hageja esiteks vastu sellele, et õiguspärane on eesmärk takistada rahaülekandeid, mis sellistena võivad kaasa aidata tuumarelvade levikule (edaspidi „esimene eesmärk“), vaid leiab, et vaidlusaluse korra kehtestamisel seda tegelikult ei järgitud, kuna kord on selle eesmärgi saavutamiseks liiga üldine. Järelikult puudub hageja arvates vaidlusaluse korra ja esimese eesmärgi vahel seos.

114 Teiseks kinnitab hageja, et vaidlusaluse korra vastuvõtmine oli tõepoolest põhjendatud laiema eesmärgiga, mis seisnes majanduslikus surves Iraanile, millega takistati viimase juurdepääsu finantseerimisasutustele ning üldisemalt Iraani ettevõtjate juurdepääsu liidu finantsturule, sõltumata küsimusest, kas asjaomased ülekanded kui sellised olid seotud tuumarelvade levikuga (edaspidi „teine eesmärk“). Ta leiab, et niisugune eesmärk ei ole õiguspärane.

115 Tuginedes paljudele asjaoludele, väidab hageja lisaks, et selleks et tuumarelvade levikut piiravad meetmed oleksid sobivad, peavad need olema suunatud konkreetselt levikuga seotud tegevuse vastu.

116 Nõukogu, keda toetavad menetlusse astujad, vaidlustab hageja argumentide põhjendatuse. Nõukogu leiab muu hulgas, et vaidlusalune kord järgib nii esimest kui teist eesmärki ning et need kaks eesmärki on õiguspärased. Menetlusse astujad kinnitavad siinkohal, et vaidlusaluse korra vastuvõtmine on põhjendatud varasemate piiravate meetmete, nimelt individuaalsete piiravate meetmete tulemusetusega ning korra eesmärk on sundida Iraani alustama tuumarelvade levikut puudutavaid läbirääkimisi või tuumarelvade alasest tegevusest loobuma, kuna tal puuduvad selle tegevuse jätkamiseks piisavad vahendid.

– Esimene eesmärk

117 Nagu on märgitud eespool punktis 113, ei ole hageja vaidlustanud esimese eesmärgi õiguspärasust. Igal juhul kuulub eesmärk, mis seisneb tuumarelvade levikule kaasa aitavate rahaülekannete takistamises, selgelt õiguspärase eesmärgi hulka takistada tuumarelvade levikut kui sellist ja selle rahastamist, mille aluseks on otsuse 2010/413 ja määruse nr 267/2012 sätted kogumis.

118 Mis puudutab küsimust, kas vaidlusalune kord tegelikult järgib esimest eesmärki, siis tuleb esiteks tõdeda, et vastav seos selle eesmärgi ja vaidlusaluse korra vahel selgub otsuse 2012/635 põhjenduse 12 sõnastusest, millele viidatakse vaidlustatud määruse põhjenduses 7. Otsuse 2012/635 põhjendus 12 on sõnastatud järgmiselt:

„Selleks et takistada mis tahes sellist finants- või muu vara või vahendite ülekandmist, mis võib kaasa aidata tuumarelva leviku tõkestamise seisukohast tundlikule tuumaenergiaalasele tegevusele või tuumarelva kandevahendite väljatöötamisele, tuleks keelata liidu ja Iraani pankade ja finantseerimisasutuste vahelised tehingud, välja arvatud juhul, kui asjaomane liikmesriik on selleks eelnevalt loa andnud. See ei tohiks takistada sellise kaubavahetuse jätkumist, mis ei ole otsuse 2010/413/ÜVJP kohaselt keelatud.“

119 Kõnealusest sättest tuleneb sõnaselgelt, et niisuguse üldise korra kehtestamine, millega nähakse ette piirangud liidu ja Iraani pankade ja finantseerimisasutuste kaudu sooritatavatele rahaülekannetele, nimelt vaidlusaluse korra vastuvõtmine täidab esimest eesmärki.

120 Lisaks sellele üldisele kaalutlusele toob nõukogu välja kaks asjaolu, mis tema arvates on vaidlusaluse korra ja esimese eesmärgi vahelise seose olemasolu hindamisel asjakohased.

121 Nii leiab nõukogu esiteks, et tuumarelvade leviku rahastamine sõltub tingimata teenustest, mida osutavad Iraani pangad, iseäranis need, kes sarnaselt hagejaga tegutsevad rahvusvahelisel turul. Teiseks, arvestades asjaomase tegevuse salajasust, ei saa välistada, et kõnealune pank jätab tähelepanuta selle, et tema tehtavad rahaülekanded on seotud tuumarelvade levikuga.

122 Need kaks eeldust – mis oletatavalt osutuvad tõeks – toetavad tegelikult vaidlusaluse korra ja esimese eesmärgi vahelise seose olemasolu. Nimelt kui esineb oht – mida ei saa tähelepanuta jätta –, et Iraani finantseerimisasutusi kasutati – võimalik et nende teadmata – tuumarelvade levikuga seotud tehingute sooritamisel, võimaldab vastavaid tehinguid puudutav süstemaatilisem kontroll tänu eelneva teatamise ja loa saamise süsteemile liikmesriikide pädevatel ametiasutustel saada asjakohast teavet kõnealuste tehingute kohta ning annab neile võimaluse tuvastada ja keelata tehingud, mille osas on neil kahtlus, et need aitavad kaasa tuumarelvade levikule. Vastav mehhanism muudab tuumarelvade leviku rahastamise seega keerulisemaks.

123 Hageja vaidleb siiski vastu sellele, et arvesse tuleks võtta neid kahte nõukogu välja toodud asjaolu. Hageja väidab, et need asjaolud on hüpoteetilised ning neid ei kinnita konkreetsed tõendid vastupidi sellele, mida nõutakse kohtupraktikas, eelkõige eespool punktis 98 viidatud kohtuotsustes.

124 Siinkohal tuleb esiteks meelde tuletada, et eespool punktidest 98–109 ilmneb, et hageja viidatud kohtuotsused puudutasid individuaalseid piiravaid meetmeid, mis tähendab, et kohtuotsustes tõendamiskoormist käsitlevaid tingimusi ei saa käesolevasse asja üle kanda.

125 Teiseks tuleb märkida, et nõukogu välja toodud eelduste põhjendatust kinnitavad asjaolud kohtuasjas, milles tehti kohtuotsus Bank Mellat *vs.* nõukogu, punkt 16 eespool (EU:T:2013:39), millele hageja ise oma seisukohtades tugineb.

126 Üks põhjendustest, mille nõukogu võttis hageja puhul viimast puudutavate individuaalsete piiravate meetmete kehtestamisel arvesse, oli asjaolu, et ta osutas kontohaldusteenuseid Novin Energy Company'le (edaspidi „Novin"), kelle enda suhtes oli piiravad meetmed võtnud Ühinenud Rahvaste Organisatsiooni Julgeolekunõukogu (edaspidi „Julgeolekunõukogu"). Hageja möönis, et ta osutas kõnealuseid teenuseid, kuid ta ei nõustunud sellega, et ta oli teadlik Novini seotusest tuumarelvade levikus enne seda, kui Julgeolekunõukogu võttis teda puudutavad piiravad meetmed. Kuna puuduvad täpsed ja konkreetsed tõendid või teave, mis kinnitaks, et hageja teadis või võis mõistlikult arvata, et Novin osales tuumarelvade levitamises varasemal kuupäeval, siis nõustus Üldkohus selles punktis hageja toodud väitega. Üldkohus järeldas, et teenused, mida hageja osutas Novinile enne Novinit puudutavate piiravate meetmete võtmist, ei kujuta endast tuumarelvade leviku toetamist otsuse 2010/413 ja määruse nr 267/2012 tähenduses ega õigusta seega individuaalsete piiravate meetmete võtmist hageja suhtes (kohtuotsus Bank Mellat *vs.* nõukogu, punkt 16 eespool, EU:T:2013:39, punktid 119–138).

127 Kõnealused Üldkohtu menetluses tuvastatud asjaolud kinnitavad esiteks, et tuumarelvade levikuga seotud Iraani üksused kasutavad Iraani pankade osutatavaid finantsteenuseid, ning teiseks, et Iraani pangad võivad sellised teenuseid, mis hõlmavad maksekorralduste täitmist, nende endi teadmata osutada, mis tähendab, et neile võidakse teha ülesandeks teostada rahaülekandeid, mis võivad tuumarelvade levikule kaasa aidata.

128 Nii kinnitavad kohtuotsuses Bank Mellat *vs.* nõukogu, punkt 16 eespool (EU:T:2013:39) toodud finantsteenused, mida hageja osutas Novinile, nõukogu kahte eeldust ja järelikult seose olemasolu esimese eesmärgi ja vaidlusaluse korra vahel.

129 Kõnealuse seose olemasolu vaidlustamiseks märgib hageja veel esiteks, et vaidlusalune kord ei ole esimese eesmärgi saavutamiseks sobiv, kuna kord on liiga üldine, sest see ei puuduta üksnes niisuguseid rahaülekandeid, mis võivad kaasa aidata tuumarelvade levikule, vaid kõiki ülekandeid Iraani pankade ja liidu pankade vahel.

130 Nimetatud argument ei ole aga käesoleva väite kontekstis tulemuslik, kuna väide ei puuduta esimese eesmärgi ja vaidlusaluse korra vahelise seose enese olemasolu ja seega vaidlusaluse korra sobivust, vaid küsimust, kas vaidlusalune kord on selle eesmärgi saavutamiseks vajalik või kas vähem üldised meetmed oleksid olnud piisavad. Järelikult tuleb kõnealust argumenti analüüsida teise väite raames koos teiste argumentidega vaidlusaluse korra kohaldamisala kohta (vt punktid 187–199 edaspidi).

131 Teiseks ei ole vaidlusalune kord hageja arvates esimese eesmärgi saavutamiseks sobiv, kuna see ei ole tõhus, sest see hõlmab vaid suhteid liidu finantseerimisasutustega ega ole piisav, et lõpetada tuumarelvade levikuga seotud isikute või üksuste tegevus.

132 Kõigepealt ei tähenda asjaolu, et meede kui selline ei ole piisav eesmärgi saavutamiseks, kuidagi seda, et meede ei oleks eesmärgi saavutamiseks sobiv eespool punktis 92 meelde tuletatud kohtupraktika tähenduses. Järelikult ei tähenda asjaolu, et vaidlusalune kord on vaid üks piiravatest meetmetest, olles nii üldine kui individuaalne ning mille on nõukogu võtnud tuumarelvade leviku ja selle finantseerimise takistamiseks, kuidagi seda, et kord oleks õigusvastane.

133 Edasi, juhul kui on põhjust mõista, et hageja leiab, et vaidlusalune kord oleks pidanud kehtima ka rahaülekannetele, mis peale finantseerimis- või krediidiasutuste puudutab ka liidu kodanikke, tuleb märkida, et nagu ilmneb eespool punktist 13, on määruse nr 267/2012 artiklis 30a ette nähtud, et vastavatele ülekannetele kohaldatakse vaidlusalusest korrast tulenevale analoogseid piiranguid, isegi kui need ei ole rangelt identsed.

134 Lõpuks, juhul kui hageja argumenti tuleb tõlgendada nii, et nõukogu oleks pidanud võtma meetmed, mis puudutavad Iraani finantseerimisasutuste ja kolmandate riikide finantseerimisasutuste vahelisi suhteid, piisab märkimisest, et liidul ei ole *a priori* pädevust niisuguste suhete osas peale juhtude, mis on toodud määruse nr 267/2012 artiklis 49, milles määratletakse selle määruse kohaldamisala.

135 Eespool toodut arvesse võttes tuleb jõuda järeldusele, et vaidlusalune kord on seotud esimese eesmärgiga, mis on ÜVJP õiguspärane eesmärk, ning et vaidlusalune kord on seega sobiv selle eesmärgi saavutamiseks eespool punktis 92 viidatud kohtupraktika tähenduses.

– Teine eesmärk

136 Nagu on märgitud eespool punktis 114, seisneb teine eesmärk majanduslikus surves Iraanile, millega takistatakse juurdepääsu finantseerimisasutustele ning üldisemalt Iraani ettevõtjate juurdepääsu liidu finantsturule, sõltumata küsimusest, kas asjaomased ülekanded kui sellised olid seotud tuumarelvade levikuga.

137 Hageja kinnitab, et vaidlusaluse korraga taotletakse teist eesmärki, ning leiab, et viimane ei ole õiguspärane, kuna see ei puuduta muu hulgas tuumarelvade levikut, vaid kuna sellel on majanduslik põhjendus ja järelikult ei ole see otsuses 2010/413 ja määruses nr 267/2012 ette nähtud. Ta lisab, et teine eesmärk on niisugune, mis annab aluse mis tahes meetme võtmiseks kahjustada Iraani, selle majandust ja valitsust ning kõikvõimalikul moel keelata kaubandussuhted.

138 Nõukogu, keda toetavad menetlusse astujad, leiab, et kuigi vaidlusaluse korraga taotletakse tõepoolest teist eesmärki pärast seda, kui varasemad piiravad meetmed on olnud tulemusetud, on see eesmärk sellegipoolest õiguspärane osas, millega püütakse Iraani sundida alustama läbirääkimisi tuumarelvade levikut puudutavas osas või loobuma neist.

139 Kuigi pooled, sealhulgas nõukogu kui otsuse 2012/635 ja vaidlustatud määruse vastuvõtja, on ühel meelel asjaolu suhtes, et vaidlusaluse korraga taotletakse teist eesmärki, ei kinnita nende kaalutlusi selles tähenduses siiski vastavate õigusaktide asjakohaste sätete analüüs.

140 Vaidlustatud määrusega rakendatud otsuse 2012/635 põhjenduse 5 sõnastus viitab üldiselt küll asjaolule, et Iraan ei asunud tõsiselt osalema oma tuumaprogrammi puudutavates läbirääkimistes, mis on põhjus täiendavate piiravate meetmete võtmiseks.

141 Siiski, nagu on juba märgitud eespool punktis 118, puudutab otsuse 2012/635 põhjendus 12, milles viidatakse konkreetselt vaidlusalusele korrale, asjaolu, et tuleb „takistada mis tahes sellist finants- või muu vara või vahendite ülekandmist, mis võib kaasa aidata tuumarelva leviku tõkestamise seisukohast tundlikule tuumaenergiaalasele tegevusele või tuumarelva kandevahendite väljatöötamisele“, arvestades et puudub vajadus „takistada sellise kaubavahetuse jätkumist, mis ei ole otsuse [2010/413] kohaselt keelatud“. Vastav sõnastus ei kinnita tahet avaldada Iraanile üldist majanduslikku survet ega too sõnaselgelt välja, et õiguspärast kaubandust ei ole lubatud takistada.

142 Asjaolu, et vaidlusaluse korraga ei taotleta teist eesmärki, kinnitab teleoloogiliselt ja konteksti aspektist analüüs korraga kaasnevate piirangute laadi ja mõju kohta. Nimelt ei ole vaidlusaluses korras ette nähtud Iraani finantseerimisasutuste või muude Iraani üksuste rahaliste vahendite konfiskeerimist või külmutamist, vaid selle korraga piiratakse lubatud otstarvet rahaülekannete puhul, mis neid puudutavad, ning kehtestatakse ülekannetele eelneva teatamise ja loa saamise kohustus. Samuti tuleneb määruse nr 267/2012 artikli 30b lõike 3 esimesest lõigust, mis on vaidlustatud määruse artikli 1 punktiga 15 sisse viidud, et ainus olukord, mil lubatud otstarbega ülekandest on võimalik keelduda, esineb siis, kui rikutakse määruses nr 267/2012 ette nähtud keeldusid. Seega kuigi vaidlusaluse korraga kaasnevad viidatud üksuste jaoks täiendavad halduskulud ning korraga piiratakse

vastavalt vajaduse korrale võimalust teha teatud ülekandeid, ei ilmne, et korra kui sellisega soovitakse avaldada Iraanile majanduslikku survet, takistades üldisemalt Iraani ettevõtjate juurdepääsu liidu finantsturule.

143 Eespool toodut arvesse võttes tuleb jõuda järeldusele, et vaatamata poolte väidetele, mida ei saa ülimuslikuks pidada asjakohaste sätete grammatilise, kontekstipõhise ja teleoloogilise tõlgendamise suhtes, ei taotleta vaidlusaluse korraga teist eesmärki. Järelikult ei saa seda eesmärki käesoleva hagiavalduse analüüsimisel arvesse võtta ning käesoleva väite raames selle eesmärgi kohta hageja esitatud argumendid tuleb tulemusetuse tõttu tagasi lükata.

– Nõue, et vaidlusaluse korra ja tuumarelvade levikut puudutava tegevuse vahel peab esinema konkreetne seos

144 Hageja väidab, et eespool punktis 98 viidatud kohtupraktikast ning 13. detsembril 2007 alla kirjutatud Lissaboni lepingu vastu võtnud valitsustevahelise konverentsi lõppaktile lisatud 25. deklaratsioonist Euroopa Liidu toimimise lepingu artiklite 75 ja 215 kohta (ELT 2008, C 115, lk 346) tuleneb, et tuumarelvade levikut piiravad meetmed peavad olema suunatud konkreetselt levikuga seotud tegevuse vastu.

145 Sama järeldus ilmneb nõukogu 21. detsembri 2011. aasta soovitustest töömeetodite kohta, et võtta liidu autonoomsed sanktsioonid (dokument 18920/11, edaspidi „soovitused“) ning nõukogu 15. juuni 2012. aasta suunistest piiravate meetmete (sanktsioonid) rakendamise kohta ÜVJP raames (dokument 11205/12, edaspidi „suunised“). Nende dokumentide kohaselt on suunatud piiravad meetmed tõhusamad ning nendega kaasnevad kolmandate isikute jaoks vähem negatiivsed tagajärjed kui üldiste piirangutega. Järelikult peavad võetud piiravad meetmed olema suunatud liidu otsuse vastuvõtmise põhjustanud poliitika ja tegevuse ning selle poliitika ja tegevuse eest vastutavate isikute ja üksuste vastu ning nendel meetmetel ei tohi olla majanduslikke põhjendusi. Hageja leiab, et vaidlusalune kord ei puuduta konkreetselt ei tuumarelvade levikut ega selle eest vastutavaid isikuid, vaid Iraani kogu finantssektorit. Samuti on korra aluseks peamiselt majanduslikud kaalutlused.

146 Selles osas tuleb kõigepealt märkida, et eespool punktidest 98–109 ilmneb, et kuigi Üldkohtul tuleb kontrollida, kas vaidlusalune kord on sobiv tuumarelvade leviku ja selle rahastamise takistamises seisneva eesmärgi saavutamiseks, ei tähenda see siiski, et nõukogu peab tõendama, et üksused, keda vaidlusalune kord puudutab, on tõepoolest tuumarelvade levikuga seotud.

147 Edasi selgub eespool punktides 117–135 esitatud analüüsist, et vaidlusaluse korraga taotletakse esimest eesmärki, nimelt takistada niisuguseid rahaülekandeid, mis sellistena võivad tuumarelvade levikule kaasa aidata. Kuna kõnealune kord puudutab tuumarelvade levikut ja rahastamist ning selle aluseks ei ole majanduslikud kaalutlused, siis ei taotleta sellega nimelt teist eesmärki.

148 Selles osas, milles hageja kõnealuses kontekstis väidab, et vaidlusalune kord puudutab Iraani finantssektorit tervikuna ja tegemist on „vahet tegemata“ võetud meetmega, tuleb tema argumente analüüsida teise väite raames koos teiste argumentidega, mis puudutavad vaidlusaluse korra kohaldamisala (vt allpool punktid 187–199).

149 Lõpuks tuleneb 25. deklaratsioonist Euroopa Liidu toimimise lepingu artiklite 75 ja 215 kohta nimelt kohustus, et otsus, millega kohaldatakse isikule või üksusele piiravaid meetmeid, peab põhinema selgetel ja kindlaksmääratud kriteeriumidel. Esiteks, nagu selgub eespool punktist 36, ei kujuta vaidlustatud määruse artikli 1 punkt 15, millega kehtestati vaidlusalune kord, endast otsust kõnealuse deklaratsiooni tähenduses, kuna see ei puuduta konkreetseid isikuid ega üksusi, vaid selles nähakse ette üldkohaldatav kord. Teiseks, igal juhul analüüsitakse edaspidi kolmanda väite raames küsimust, kas vaidlusaluse korra ette näinud sätted on piisavalt selged.

150 Soovitustes ja suunistes on küll omakorda täpsustatud, et suunatud piiravad meetmed võimaldavad piirata negatiivseid tagajärgi isikute jaoks, kes ei vastuta poliitika ega tegevuse eest, mis tõi kaasa liidu tegevuse, ning on tõhusamad kui vahet tegemata kehtestatud meetmed. Samas ei tähenda see üldine tõdemus siiski, et üldised piiravad meetmed ei oleks sobivad nõukogu taotletava eesmärgi saavutamiseks või et nõukogu ei võiks ühelgi juhul selliseid üldisi piiravaid meetmeid võtta vaatamata pädevusele, mis talle on ELTL artikli 215 lõikega 1 antud.

151 Neil asjaoludel tuleb tagasi lükata hageja argumendid, mis puudutavad nõuet, et vaidlusaluse korra ja tuumarelvade levikut puudutava tegevuse vahel esineks konkreetne seos.

152 Eespool toodut tervikuna arvesse võttes tuleb jõuda järeldusele, et vaidlusaluse korraga järgitakse esimest eesmärki, mis on õiguspärane. Neil asjaoludel on nimetatud kord sobiv eespool punktis 92 viidatud kohtupraktika tähenduses, mistõttu tuleb esimene väide tagasi lükata.

Teine väide, mis puudutab vaidlusaluse korra vajalikkust

153 Hageja väidab, et isegi kui oletada, et vaidlusalusel korral on loogiline seos nõukogu järgitava ÜVJP eesmärgiga, ei ole see kõnealuse eesmärgi saavutamiseks vajalik, mis tähendab, et see on ebaproportsionaalne.

154 Oma seisukoha põhjendamiseks esitab hageja kolm etteheidet. Esiteks leiab ta, et vaidlusaluse korra vastuvõtmise ajal kehtinud piiravad meetmed olid nõukogu taotletava eesmärgi saavutamiseks piisavad. Teiseks on ta arvamusel, et vaidlusalune kord ei ole vajalik, kuna selle kohaldamisala on liiga üldine, sest see hõlmab ka ülekandeid ja üksusi, mis ei ole tuumarelvade levikuga seotud. Kolmandaks kinnitab hageja, et vaidlustatud kord toob kaasa kahjuliku ebaproportsionaalse mõju Iraani majandusele ja rahvastikule tervikuna.

155 Teised pooled vaidlustavad hageja argumentide põhjendatuse.

156 Kõigepealt tuleb märkida, et hageja kolmas etteheide on käesoleva väite puhul sisuliselt tulemusetu. Kui eeldada, et vaidlusalune kord toob tõepoolest kaasa ülemäära kahjuliku mõju, ei tähenda see asjaolu, et taotletavat eesmärki ei oleks tarvis saavutada, vaid sõltumata selle vajalikkuse küsimusest põhjustab see asjaomastele isikutele ja üksustele ülemäära suured ebamugavused. Neil asjaoludel tuleb kolmandat argumenti analüüsida neljanda väite raames, milles käsitletakse põhjustatud ebamugavuste raskust (vt allpool punktid 204–214).

– Vaidlusaluse korra vastuvõtmise hetkel olemas olevate piiravate meetmete piisavus

157 Hageja hinnangul kehtisid vaidlusaluse korra vastuvõtmise ajal juba individuaalsed piiravad meetmed, mis puudutasid tuumarelvade levikuga seotud üksusi, ning vajaduse korral oli võimalik võtta uusi individuaalseid meetmeid teiste üksuste suhtes. Lähtudes kohtuotsusest Bank Melli Iran *vs*. nõukogu, punkt 92 eespool (EU:T:2009:401, punkt 68) on selliste meetmetega isegi võimalik tagada, et kõnealuste üksuste rahalisi vahendeid ei kasutata enam tuumarelvade leviku edendamiseks.

158 Selles kontekstis leiab hageja, et komisjoni seisukohta, mille kohaselt olid tuumarelvade levikuga seotud teised isikud kui need, kes tuvastati individuaalsete piiravate meetmete raames, ei saa arvesse võtta, sest see võimaldaks mööda minna kohtupraktikaga nõukogule pandud kohustusest tuvastada asjaomaste isikute ja üksuste seotus tuumarelvade levikuga.

159 Hageja lisab, et enne vaidlusaluse korra vastuvõtmist oli määruses nr 267/2012 juba ette nähtud keeruline teatamise ja kontrollimise süsteem, mis piiras rahaülekandeid ja finantsteenuste osutamist Iraani isikutele ja üksustele ning Iraani isikutelt ja üksustelt. Hageja leiab, et nende normide alusel olid Euroopa pangad juba vähemalt kaudselt kohustatud kontrollima kõnealuseid makseid ja kaubandussuhteid, mis tähendab, et puudus vajadus võtta vastu vaidlusalune kord.

160 Lisaks ei ole ei üldiste ega individuaalsete piiravate meetmete – mida rakendati enne vaidlusaluse korra vastuvõtmist – tõhusust kunagi kahtluse alla seatud ja nende tõhusust kinnitati isegi kohtuotsusega Bank Melli Iran *vs.* nõukogu, punkt 92 eespool (EU:T:2009:401). Samuti ilmneb suunistest, et individuaalsed piiravad meetmed on tõhusamad ja riivavad õiguspärast kaubandust vähem kui vahet tegemata võetud üldised meetmed.

161 Esiteks tuleb individuaalsete piiravate meetmete osas sarnaselt nõukoguga märkida, et nende rakendamisel on eeldatav, et kõnealuse isiku või üksuse puhul tuvastati eelnevalt, et ta vastab ühele kohaldatavas normis ette nähtud kriteeriumidest. Seega kuigi – nagu ilmneb kohtuotsuse Bank Melli Iran *vs.* nõukogu, punkt 92 eespool (EU:T:2009:401) punktist 68 – selliste üksuste rahaliste vahendite külmutamisega, kelle puhul on leitud, et nad on tuumarelvade levikusse kaasatud või sellega otseselt seotud või toetavad seda, on võimalik tagada, et kõnealuste üksuste rahalisi vahendeid ei kasutata enam tuumarelvade leviku edendamiseks, ei takista see seevastu niisuguste isikute ja üksuste rahaliste vahendite kõnealust kasutamist, kelle puhul nende seotus tuumarelvade levikuga ei ole veel teada. Nagu aga selgub eespool punktides 125–128 toodud ülevaatest, millistel asjaoludel hageja osutas finantsteenuseid Novinile, ei ole vastavate isikute ja üksuste olemasolu oletuslik, vaid vastupidi tuvastati Üldkohtus aset leidnud menetluses.

162 Teiseks on küll tõsi, et vaidlusaluse korra vastuvõtmise ajal olid määruse nr 267/2012 artiklis 30 (edaspidi „varasem kord“) juba ette nähtud üldised piiravad meetmed, mis reguleerisid Iraani isiku või üksusega seotud rahaülekandeid. Varasemas korras oli nimelt ette nähtud eelneva teatamise kohustus alates 10 000 euro piirist ning kohustus eelnevalt heaks kiita ülekanded summas 40 000 eurot või üle selle, välja arvatud humanitaareesmärkidel tehtavate ülekannete puhul. Kõnealusest heakskiitmisest võib keelduda, kui pädeval ametiasutusel on põhjust arvata, et kõnealune ülekanne võib riivata mõnda määruses nr 267/2012 ette nähtud keeldu või kohustust.

163 Siinkohal ilmneb varasema korra võrdlusest vaidlusaluse korraga, et viimane ei ole sisu poolest uus kord, nagu seda hageja annab mõista, vaid põhineb varasema korra tõhustamiseks tehtud osalistel kohandustel.

164 Mis puudutab Iraani finantseerimisasutusi, sealhulgas hagejat, siis vaidlusaluse korra vastuvõtmine tõhustas varasemas korras ette nähtud olemasolevaid piiranguid vaid kolmes tähenduses, nimelt kõigepealt loetleti ammendavalt nende tehingute kategooriad, mida võib sooritada, seejärel viidi humanitaareesmärkidel tehtavate ülekannete puhul sisse heakskiitmise ülempiir ning lõpuks langetati teatud ülekannete kategooriate puhul heakskiitmise ülempiiri. Lisaks leevendab esimese muudatuse mõju asjaolu, et lubatavate eesmärkide loetelu on lai iseäranis selles mõttes, et see hõlmab konkreetse kaubanduslepinguga seotud ülekandeid.

165 See võrdlev analüüs seab kahtluse alla hageja väite, et vaidlusalune kord on liiga üldine ja järelikult ebavajalik. Kuna hageja ei vaidle sõnaselgelt vastu varasema korra vajalikkusele ja kinnitab isegi, et viimane võib koos teiste meetmetega saavutada nõukogu taotletava eesmärgi, ei saa hageja põhjendatult väita, et vaidlusalune kord – mis oma põhiomadustelt ei erine varasemast korrast – ei ole vajalik.

166 Kolmandaks, juhul kui hageja argumente tõlgendada nii, et ta vaidleb vastu nii vaidlusaluse korra kui ka kaudselt varasema korra vajalikkusele osas, millega need korrad allutavad mõlemad ülekanded Iraani finantseerimisasutuste ja liidu finantseerimisasutuste vahel liikmesriikide pädevate ametiasutuste korrapärasele järelevalvele, mitte aga finantseerimisasutuste sisejärelevalvele, mis on samuti määruses nr 267/2012 ette nähtud, siis viitab nõukogu selle valiku põhjendamiseks kahele asjaolule.

167 Nõukogu väidab esiteks, et eelneva kontrolli läbiviimise osas ei saa usaldada Iraani pankasid, arvestades rahapesu ja terrorismi rahastamise vastase võitluse Iraani süsteemis lünkasid, mille on tuvastanud rahapesuvastane töökond (FATF), mis on valitsuste vaheline organisatsioon, mille ülesanne on kindlaks määrata standardid ja edendada seadusandlike, haldus- ja operatiivmeetmete kohaldamist, et võidelda rahapesu, terrorismi rahastamise ja muude seotud ohtudega, mis kujutavad endast riski rahvusvahelise finantssüsteemi terviklikkusele.

168 Nõukogu kinnitab teiseks, et vaatamata liidu finantseerimisasutustele pandud järelevalvekohustusele, ei suuda viimased tuvastada ja töödelda kahtlustäratavaid ülekandeid, seda enam et tuumarelvade levikuga seotud üksused püüavad varjata asjaomaste tehingutega seotud poolte identiteeti.

169 Mis puudutab nõukogu esimest argumenti, siis hageja ei vaidle vastu FATF-i järeldustele. Ta kinnitab siiski, et need ei ole asjakohased, kuna vaidlusalune kord ei puuduta ei rahapesu ega terrorismi rahastamist, vaid tuumarelvade levikut.

170 Selle argumendiga ei saa nõustuda. Kuigi kõnealused valdkonnad on küll eraldiseisvad, on need siiski tihedalt seotud, kuna kõik kolm puudutavad rahaliste vahendite kasutamist salajaste eesmärkide saavutamiseks. Nimetatud asjaolu kajastub ka FATF-i ülesannete määratluses kui ka faktis, et kõnealuses organisatsioonis peetud arutelud puudutasid ka massihävitusrelvade leviku rahastamist.

171 Neil asjaoludel tuleb tõdeda, et FATF-i järeldused saab käesolevasse asja üle kanda ning nende pinnalt on seega võimalik tõdeda, et arvestades rahapesu ja terrorismi rahastamise vastase võitluse Iraani süsteemis lünkasid, kaasneb Iraani üksuste ja iseäranis finantseerimisasutuste puhul kõrgendatud risk, et nad võtavad vabatahtlikult või endi teadmata osa ülekannetest, mis võivad tuumarelvade levikule kaasa aidata. Seda enam, et kuna tuumarelvade levikuga seotud tegevust juhib Iraani valitsus, ei ole realistlik oodata, et sama valitsus võtaks seadusandlikud või haldusmeetmed tuumarelvade leviku takistamiseks.

172 Nõukogu teise argumendi osas tuleb märkida, et FATF-i esitatud aruande väljavõttes tehakse nimelt ettepanek, et lisaks finantseerimisasutuste rangemale järelevalvele võtaksid FATF-i liikmete kohtud tõhusad vastumeetmed, et kaitsta oma finantssektoreid Iraaniga kaasnevate ohtude eest. Nimetatud järeldusest selgub, et FATF-i arvates ei ole finantseerimisasutused ise võimelised kõnealusele ohule kohaselt vastu seisma.

173 Selles kontekstis on eespool punktis 161 meelde tuletatud, et vaatamata oma sisekontrollisüsteemidele osutas hageja ise enda teadmata kontohaldusteenuseid tuumarelvade levikuga seotud Iraani üksusele. Neil asjaoludel ei saa välistada, et liidu finantseerimisasutus tahtmatult osaleb rahaülekannetes, mis võivad kaasa aidata tuumarelvade levikule.

174 Järelikult kinnitavad nõukogu välja toodud asjaolud, et niisugune kord nagu vaidlusalune kord on vajalik, vaatamata liidu finantseerimisasutustele pandud paralleelsetele sisejärelevalvekohustustele.

175 Lõpuks ei saa nõustuda hageja argumentidega, mis on kokkuvõtlikult esitatud eespool punktis 160 ja mis puudutavad asjaolu, et piiravate meetmete – mida rakendati enne vaidlusaluse korra vastuvõtmist – tõhusust ei ole kunagi kahtluse alla seatud ja nende tõhusust kinnitati suunistega.

176 Seega kõigepealt, kuigi nõukogu ei esitanud konkreetseid andmeid, mis kinnitaksid, et piiravate meetmete tõhusust oleks vaidlustatud või selle osas tehtud reservatsioone, on samuti tõsi, et alates hetkest, mil võeti vastu määrus nr 423/2007, mis on esimene tuumarelvade levikut puudutav määrus, toimus nende samade meetmete järgjärguline laiendamine, rangemaks muutmine ja täpsustamine, mis kinnitab, et nõukogu pidevalt püüdis suurendada meetmete tõhusust.

177 Edasi, nagu selgub eespool punktist 161, kinnitati kohtuotsusega Bank Melli Iran *vs.* nõukogu, punkt 92 eespool (EU:T:2009:401) vaid seda, et individuaalsed piiravad meetmed on tõhusad nende samade meetmetega hõlmatud isikute ja üksuste rahaliste vahendite suhtes. Seevastu ei saa kohtuotsusest teha paikapidavaid järeldusi selle kohta, kas tuumarelvade levikut puudutavate meetmete kord on üldiselt tõhus.

178 Lõpuks ei vii suunistes toodud järeldus, mille kohaselt sisuliselt on individuaalsed piiravad meetmed üldiselt tõhusamad ja riivavad õiguspärast kaubandust vähem kui vahet tegemata võetud piiravad meetmed, esiteks kuidagi seisukohani, et üldised piiravad meetmed ei ole nõukogu taotletava eesmärgi saavutamiseks vajalikud, iseäranis kui individuaalsed piiravad meetmed ise osutuvad selleks ebavajalikeks, nagu see on käesoleval juhul. Teiseks ja igal juhul, nagu ilmneb vaidlusaluse korra kohaldamisala puudutavate argumentide analüüsist allpool punktides 187–199, kvalifitseerib hageja vaidlusaluse korra ekslikult meetmeks, mis on võetud „vahet tegemata“.

179 Eespool toodut arvesse võttes tuleb jõuda järeldusele, et hageja argumendid ei tõenda, et määruse nr 267/2012 raames ellu viidud muude piiravate meetmete olemasolu tõttu ei ole vajalik vastu võtta vaidlusalune kord või üldisemalt kord, millega Iraani finantseerimisasutuste ja liidu finantseerimisasutuste vahelised ülekanded allutatakse liikmesriikide pädevate ametiasutuste korrapärasele järelevalvele.

180 Järelikult tuleb käesolev etteheide tagasi lükata.

– Vaidlusaluse korra kohaldamisala

181 Hageja väidab, et vaidlusalune kord ei puuduta tuumarelvade levikule kaasa aitavaid rahaülekandeid, vaid tegelikult kujutab endast üldist embargot, mis takistab igasugust majandustegevust ja rahaülekandeid liidu ja Iraani finantseerimisasutuste vahel. Kuna vaidlusalune kord hõlmab Iraani finantssektorit tervikuna, kehtestas nõukogu ekslikult üldised keelud üldistuste alusel, mis puudutavad kõiki riigi pankasid. Nii luuakse vaidlusaluse korraga põhjendamatu kahtlus, et praktiliselt kõik Iraani pangad on seotud tuumarelvade leviku ja rahapesuga.

182 Selles kontekstis ei saa nõukogu väitega, et tuumarelvade levikuga on seotud muud isikud kui need, kes on individuaalsete piiravate meetmete raames tuvastatud, hageja hinnangul põhjendada vaidlusaluse korra kohaldamisala. See väide ei puuduta eraldi pankasid, keda vaidlusalune kord siiski kõige enam mõjutab, vaid isikuid või üksusi üldiselt. Järelikult ei täida vaidlusalune kord taotletavat eesmärki, kuna sellega püütakse kindlalt mõjutada hulka üksusi, kes ei ole tuumarelvade levikuga seotud, ning selle levikuga mitteseotud rahaülekandeid, selleks et võimaluse korral mõjutada selle levikuga seotud teatud üksusi ja rahaülekandeid.

183 Hageja leiab siinkohal, et kriteerium, mis on ette nähtud määruse nr 267/2012 artikli 30b lõike 3 esimeses lõigus, mis viidi sisse vaidlustatud määrusega, ning mille kohaselt võib keelata mis tahes rahaülekande, mis „võib rikkuda“ üht või teist määruses nr 267/2012 ette nähtud keeldudest või kohustustest, on spekulatiivne ja liiga üldine. Hageja hinnangul peaks proportsionaalsuse põhimõttega kooskõlas olemiseks kõnealune keeld puudutama vaid neid rahaülekandeid, mis „rikuvad“ kõnealuseid keelde või kohustusi.

184 Hageja lisab, et tema juhtumil on võimalik tõendada vaidlusaluse korra liiga laia kohaldamisala. Nimelt kui eeldada, et ta tõepoolest oli seotud tuumarelvade levikuga, nagu väidab nõukogu, olid teda puudutavad individuaalsed piiravad meetmed nii sobivad kui ka piisavad, et vältida tema sooritatavate rahaülekannetega seotud riski, ning täiendavad meetmed ei ole vajalikud. Kuna aga kohtuotsusest Bank Mellat *vs.* nõukogu, punkt 16 eespool (EU:T:2013:39) selgub, et ta ei ole tuumarelvade levikuga seotud, ei ole *a fortiori* vajalik vaidlusaluse korra abil piirata tema õiguspärast tegevust. Nii on see eriti

juhul, kui – nagu ilmneb United Kingdom Supreme Court'i (Ühendkuningriigi kõrgeim kohus) kohtuotsusest hageja suhtes Ühendkuningriigi võetud piiravate meetmete kohta – ta rakendas süsteemi, mis võimaldab vältida Julgeolekunõukogu võetud piiravate meetmete kõiki rikkumisi.

185 Selles kontekstis väidab hageja teise võimalusena, et nõukogu oleks vähemalt pidanud välistama vaidlusaluse korra kohaldamise tema suhtes, kuna ta on pank, kes Üldkohtu ja Ühendkuningriigi kohtute hinnangul ei osale tuumarelvade levitamises ja nõutava hoolsusega tagab, et ta selles ei hakka osalema.

186 Hageja toonitab lõpuks, et ilmselgelt ebaproportsionaalne on vaidlusaluse korra abil takistada õiguspäraseid makseid ja investeeringuid liidus.

187 Kõigepealt tuleb tuvastada, et kohtuistungil hageja esitatud ja eespool punktis 183 kokkuvõtlikult toodud argumendid määruse nr 267/2012 artikli 30b lõike 3 esimeses lõigus ette nähtud kriteeriumi tõlgendamise kohta on vastuvõetamatud eespool punktides 60 ja 61 toodud kaalutlustel.

188 Mis puudutab muid argumente, siis leiab hageja eespool punktis 181 meelde tuletatud argumendis ekslikult, et vaidlusalune kord on „üldine embargo", mis takistab igasugust majandustegevust ja rahaülekandeid liidu ja Iraani finantseerimisasutuste vahel. Nagu ilmneb määruse nr 267/2012 artiklist 30, mida on muudetud vaidlustatud määrusega, võimaldab vaidlusalune kord sõnaselgelt ülekandeid, mis vastavad selles sätestatud eesmärkidele, mille hulka kuuluvad muu hulgas individuaalsete rahaliste vahendite ülekandmine ning konkreetse kaubanduslepinguga seotud rahaülekanded.

189 Lisaks, kuigi vaidlusaluse korraga soovitakse küll takistada Iraani finantseerimisasutuste tehtavaid ülekandeid, mis võivad tuumarelvade levikule kaasa aidata, ei kaasne korra vastuvõtmisega siiski nõukogu kahtlustust, et kõnealused isikud tahtlikult või teadlikult oleksid tuumarelvade levikuga seotud.

190 Teiseks, mis puudutab menetluslikke kohustusi, siis on küll tõsi, et teavitamiskohustus kehtib kõigi määruse nr 267/2012 artikli 30 lõike 3 punktis a määratletud ülekannete suhtes. Samuti kehtib eelneva loa taotlemise kohustus kõigi määruse nr 267/2012 artikli 30 lõike 3 punktides b ja c nimetatud ülekannete suhtes. Nii kehtivad need kaks kohustust nii ülekannete suhtes, mis võivad tuumarelvade levikule kaasa aidata, kui ka ülekannete suhtes, mis sellele kaasa ei aita.

191 Sellegipoolest on nimetatud asjaolu vältimatu, arvestades kõnealuste kohustuste eesmärki – anda pädevatele siseriiklikele ametiasutustele vajalikku teavet, selleks et eelnevalt tuvastada ülekanded, mis võivad kaasa aidata tuumarelvade levikule, ning need ülekanded keelata. Kui ülekandest ei ole kas eelnevalt teatatud või taotletud ei ole seda puudutavat eelnevat luba, ei saa nimetatud ametiasutused ülekannet hinnata, et tuvastada, kas ülekande võib sooritada või mitte.

192 Tõsiasi, et teavitamiskohustus ja kohustus taotleda luba puudutavad selliseid ülekandeid, mis ei pruugi tuumarelvade levikule kaasa aidata, ei tähenda neil asjaoludel seda, et kohustused ei oleks vajalikud. Lisaks, kuna neid kohustusi ette nägevates sätetes kui sellistes ei ole keelatud sooritada ülekandeid, ei kehtestata nendega ka mis tahes „üldist embargot".

193 Kolmandaks tuleb osas, milles hageja eespool punktis 182 väidab, et nõukogu tugineb seisukohtadele, mis ei puuduta eraldi pankasid, vaid isikuid või üksusi üldiselt, meelde tuletada, et nagu selgub eespool punktist 13, on määruse nr 267/2012 artiklis 30a, mis on sisse viidud vaidlustatud määrusega, ette nähtud sarnased piirangud Iraani isikutele, üksustele või asutustele, kes ei kuulu vaidlusaluse korra kohaldamisalasse.

194 Nõukogu võimalus ette näha, et vaidlusalune kord peab kehtima ülekannete suhtes, mis on seotud Iraani finantseerimisasutustega, samas kui muud ülekanded on allutatud piiravale korrale, erinedes teatud aspektide poolest, on lisaks tuletatav pädevusest, mis nõukogul selles osas on olemas, nagu ilmneb eespool punktist 102. Pealegi on kõnealune võimalus põhjendatud konkreetse riskiga, mis kaasneb Iraani finantseerimisasutustega, nagu on märgitud eespool punktis 171.

195 Neljandaks näib, et hageja poolt eespool punktis 184 välja toodud konkreetsed asjaolud pigem kinnitavad vaidlusaluse korra vajalikkust kui lükkavad selle ümber. Nimelt nagu on meelde tuletatud eespool punktides 125–127, osutas hageja konto haldamise finantsteenuseid, mis sisaldasid maksekorralduste täitmist, tuumarelvade levikuga seotud üksusele, enne kui üksuse seotus sai avalikult teatavaks. Seetõttu sooritas hageja vaatamata sisemisele kontrollisüsteemile, millele ta tugineb, enda teadmata ülekandeid, mis võisid kaasa aidata tuumarelvade levikule.

196 Neil asjaoludel ei lähe hageja ja liidu finantseerimisasutuste vaheliste rahaülekannete allutamine vaidlusalusele korrale kaugemale sellest, mis on vajalik, et takistada niisuguseid rahaülekandeid, mis võivad tuumarelvade levikule kaasa aidata, vaatamata asjaolule, et nõukogu ei tõendanud tema seotust tuumarelvade levikuga, nagu tõdesid nii Üldkohus kui ka Ühendkuningriigi kohtud.

197 Järelikult leiab hageja ekslikult, et nõukogu pidi hageja vaidlusaluse korra kohaldamisalast eraldi välja jätma.

198 Viiendaks, mis puudutab eespool punktis 186 meelde tuletatud argumenti maksete ja investeeringute kohta liidus, siis piisab, kui märkida, et eespool punktidest 141 ja 142 ilmneb, et vaidlusaluse korra eesmärk ei ole takistada õiguspärast kaubandust ja järelikult keelata seaduslikud ülekanded.

199 Eespool toodut arvesse võttes tuleb käesolev etteheide ja järelikult teine väide tervikuna tagasi lükata.

Neljas väide, mis puudutab vaidlusalusest korrast tingitud ebamugavusi

200 Esiteks väidab hageja seoses vaidlusaluse korra põhjustatud ebamugavustega üldiselt, et vaidlustatud kord on üldine, kehtib vahet tegemata ja ei ole konkreetsele adressaadile suunatud, kuna see puudutab Iraani finantssektorit tervikuna. Seega nõrgestab kõnealune kord märkimisväärselt Iraani majandust ning selle kaudu kahjustab vältimatult neid Iraani isikuid, kes ei ole tuumarelvade levikuga seotud ega suuda mõjutada Iraani režiimi järgitavat poliitikat. Niisugune kahjulik mõju, mis lisaks majandussektorile võib kahjustada ka humanitaarvaldkonda, näiteks mis puudutab elupäästvate ravimite kättesaadavust, on ilmselgelt ebaproportsionaalne ja vastuolus pidevalt liidu meelde tuletatud vajadusega vältida niisuguseid tagajärgi.

201 Hageja lisab selles kontekstis, et vaidlusaluses korras ette nähtud erandid ei ole piisavad selle proportsionaalseks muutmiseks, kuna erandid on äärmiselt piiratud, erandid tehakse pädevate ametiasutuste täieliku kaalutlusõiguse alusel ning nagu ilmneb kolmandast väitest, need on vastuolus õiguskindluse ja omavoli keelu nõuetega.

202 Teiseks, mis puudutab talle tekitatud ebamugavusi, siis väidab hageja, et puudub kahtlus, et tema õiguste ja vabaduste teostamine on märkimisväärselt piiratud, kuna vaidlusaluse korraga keelatakse lõplikult kõik rahaülekanded tema enda ja liidu vahel. Arvestades aga asjaolu, et vaidlusalune kord ei ole vajalik tuumarelvade leviku või selle rahastamise takistamiseks, ei ole see ei vähem piirav meede ega tema õiguste minimaalne riive, seda enam et ta ei ole kunagi toetanud tuumarelvade levikut, nagu see ilmneb kohtuotsusest Bank Mellat *vs.* nõukogu, punkt 16 eespool (EU:T:2013:39).

203 Teised pooled vaidlustavad hageja argumentide põhjendatuse.

204 Kohtupraktika kohaselt on igal majanduslikul või rahalisel piiraval meetmel selle määratlusest tulenevalt tagajärjed, mis võivad kahju tekitada pooltele, kelle puhul ei ole tuvastatud, et nad on kõnealuste meetmete võtmise põhjustanud olukorra eest vastutavad. Vaidlusaluste õigusnormidega taotletavate eesmärkide olulisusega saa põhjendada teatud ettevõtjatele põhjustatavaid negatiivseid tagajärgi, isegi kui need on märkimisväärsed (vt selle kohta kohtuotsus 9.7.2009, Melli Bank *vs.* nõukogu, T-246/08 ja T-332/08, EKL, EU:T:2009:266, punkt 111 ja seal viidatud kohtupraktika).

205 Mis puudutab vaidlusaluse korra tõttu Iraani majandusele üldiselt põhjustatud ebamugavusi, siis on küll tõsi, et vaidlusalune kord võib avaldada Iraani majandusele teatud mõju, kuna sellega allutatakse asjaomased rahaülekanded täiendavatele formaalsustele ning korra kohaldamine võib väljenduda teatud ülekannete keelamises. Sellegipoolest on see mõju kahes mõttes piiratud.

206 Esiteks, nagu on märgitud eespool punktis 164, on vaidlusaluse korraga lubatavate eesmärkide loetelu lai, kuna see sisaldab nimelt humanitaareesmärkidel tehtavaid ülekandeid, individuaalseid rahaülekandeid ning konkreetse kaubanduslepinguga seotud ülekandeid.

207 Selles kontekstis tuleb toonitada, et humanitaareesmärkidel tehtavad ülekanded, mis on lubatud otstarve, sisaldavad eraldi tervishoiu või meditsiinitehnikaga seotud ülekandeid. Seega ei saa võtmeravimite puudust Iraanis, millele hageja tugines, süüks panna vaidlustatud korrale kui sellisele.

208 Teiseks, nagu ilmneb eespool punktidest 187–199, ei ole vaidlusalune kord niisugune üldine embargo, mis kehtib vahet tegemata ja mis ei ole konkreetsele adressaadile suunatud, kuna selle korra eesmärk ei ole eelkõige õiguspärase kaubanduse takistamine, nagu on nõutud ka otsuse 2012/635 põhjenduses 12, millega kord ellu viiakse.

209 Pealegi ilmneb kolmanda väite analüüsist allpool, et vaidlusalune kord ei ole vastuolus õiguskindluse ja omavoli keelu nõuetega, sest korra rakendamine on jäetud pädevate ametiasutuste otsustada täieliku kaalutlusõiguse alusel.

210 Mis puudutab väidetavalt hagejale endale põhjustatud ebamugavusi, siis tuleb tunnistada, et tema kui finantseerimisasutuse majandustegevus võib muutuda keerulisemaks vaidlusaluse korra rakendamisega, mille tulemusel allutatakse ta täiendavatele formaalsustele.

211 Siinkohal ei too hageja esiteks välja ühtki konkreetset elementi, mis võiks kinnitada nende ebamugavuste ulatust, mille käes võib ta kannatada vaidlusaluse korra tõttu.

212 Teiseks saab neid ebamugavusi tasakaalustada elementidega, mis on toodud eespool punktides 206–208.

213 Neil asjaoludel ja arvestades rahu ja rahvusvahelise julgeoleku säilitamise – mis on lõppeesmärgid meetmetele takistada tuumarelvade levikut ja selle rahastamist – ülimat olulisust, ei ole nii Iraani majandusele üldiselt kui hagejale põhjustatud ebamugavused seatud eesmärkidega võrreldes ebaproportsionaalsed.

214 Järelikult tuleb neljas väide tagasi lükata.

Kolmas väide

215 Hageja väidab, et vaidlusaluse korraga rikutakse proportsionaalsuse ja õiguskindluse põhimõtet, omavoli keelu põhimõtet, põhjendamiskohustust, nõuet, mille kohaselt peavad iga sanktsiooniga kaasnema vajalikud õiguslikud tagatised, ning võrdse kohtlemise põhimõtet.

216 Esiteks täpsustab ta, et nõukogu ei ole välja toonud põhjusi, miks üldiste piiravate meetmete võtmine on taotletud eesmärgi saavutamiseks vajalik või sobiv.

217 Teiseks väidab ta, et vaidlusalune kord ei paku nii materiaalseid kui menetluslikke õiguslikke tagatisi, mis on ette nähtud ELTL artikli 215 lõikes 3 ja Üldkohtu poolt oluliseks peetud, selleks et kaitsta piiravates meetmetes nimetatud isikuid ja üksusi. Eelkõige kinnitab hageja, et kuna nimetatud korraga vabastati nõukogu kohustusest kindlaks teha, kas konkreetse panga suhtes meetme võtmine on põhjendatud, vajalik ja proportsionaalne, pöörati vaidlusaluse korraga ümber tõendamiskoormis. Lisaks nähakse vaidlusaluses korras ette vaid äärmiselt piiratud erandid keelust, mille kord kehtestab.

218 Selles kontekstis lisab hageja, et individuaalsed piiravad meetmed, mis puudutavad Iraani pankasid, sealhulgas teda ennast, tühistas Üldkohus viimastel olevate ja ELTL artikli 215 lõikes 3 ette nähtud õiguste ja õiguslike tagatiste rikkumise tõttu. Asendades individuaalsed piiravad meetmed aga vaidlusaluse korraga, ei võtnud nõukogu Üldkohtu poolt ette heidetud puuduste kõrvaldamiseks täiendavaid meetmeid vaatamata asjaolule, et vaidlusalusel korral tervikuna on individuaalsete piiravate meetmete mõjuga võrreldes analoogne kahjulik mõju.

219 Neil asjaoludel leiab hageja, et kuna nõukogu pädevus üldiste piiravate meetmete võtmisel ei ole laiem tema pädevusest võtta individuaalseid meetmeid, viitab teda puudutavate individuaalsete piiravate meetmete õigusvastasus, mis on tuvastatud kohtuotsuses Bank Mellat *vs.* nõukogu, punkt 16 eespool (EU:T:2013:39), omakorda vaidlusaluse korra õigusvastasusele.

220 Kolmandaks ei vasta vaidlusalune kord hageja hinnangul selguse, õiguskindluse ja omavoli keelu nõuetele, nagu need on välja töötatud kohtupraktikas.

221 Ükski säte ei piisa siseriiklike ametiasutuste kaalutlusõigust keelduda konkreetsest ülekandest, sest asjakohastes sätetes piirdutakse viitega rahalistele vahenditele, mis „võivad kaasa aidata“ tuumarelvade levikule, ning asjaolule, et pädevad siseriiklikud ametiasutused on „piisavalt põhjust arvata“, et „ülekandmine võib rikkuda üht või mitut […] sätestatud keeldu või kohustust“. Vastavalt määratletud kriteeriumid on hageja hinnangul meelevaldsed ja juhuslikud.

222 Neljandaks kinnitab hageja, et vaidlusaluse korraga rikutakse võrdse kohtlemise põhimõtet kahes mõttes.

223 Esiteks on vaidlusalune kord diskrimineeriv, kuna see puudutab üksnes Iraani pankasid, samas kui teistes riikides asuvate pankade puhul on sama oht, et nad juhtuvad toetama tuumarelvade levikut. Kuna nõukogu ei ole esitanud põhjendusi, leiab hageja, et vastav erinev kohtlemine kujutab endast riikkondsusel põhinevat diskrimineerimist.

224 Teiseks on vaidlusaluse korraga ette nähtud eelneva loa nõue piisavalt täpsete ja selgete kriteeriumide puudumise tõttu diskrimineeriv, nagu see ilmneb 1. juuni 1999. aasta kohtuotsusest Konle (C-302/97, EKL, EU:C:1999:271, punkt 49).

225 Teised pooled vaidlustavad hageja argumentide põhjendatuse.

226 Esiteks, mis puudutab vaidlusaluse korra vastuvõtmise põhjendamist, siis väljakujunenud kohtupraktika kohaselt on huve kahjustava akti põhjendamise kohustuse – mis kujutab endast kaitseõiguste tagamise põhimõtte osa – eesmärk esiteks anda huvitatud isikule piisavalt teavet selle kohta, kas õigusakt on põhjendatud või on selles tehtud viga, mis võimaldab selle kehtivuse liidu kohtus vaidlustada, ja teiseks võimaldada viimati nimetatud kohtul teostada kontrolli selle akti õiguspärasuse üle (vt kohtuotsus 15.11.2012, nõukogu *vs.* Bamba, C-417/11 P, EKL, EU:C:2012:718, punkt 49 ja seal viidatud kohtupraktika).

227 ELTL artiklis 296 nõutud põhjendused peavad nähtuma selgelt ja üheti mõistetavalt akti autoriks oleva institutsiooni kaalutlustest nii, et see võimaldab huvitatud isikul mõista võetud meetmete aluseks olevaid põhjendusi ja pädeval kohtul teostada oma kontrolli (vt kohtuotsus nõukogu *vs.* Bamba, punkt 226 eespool, EU:C:2012:718, punkt 50 ja seal viidatud kohtupraktika).

228 Käesoleval juhul ilmneb otsuse 2012/635 – millele viidatakse vaidlustatud määruse põhjenduses 7 – põhjendusest 12, et „[s]elleks et takistada mis tahes sellist finants- või muu vara või vahendite ülekandmist, mis võib kaasa aidata tuumarelva leviku tõkestamise seisukohast tundlikule tuumaenergiaalasele tegevusele või tuumarelva kandevahendite väljatöötamisele, tuleks keelata liidu ja Iraani pankade ja finantseerimisasutuste vahelised tehingud, välja arvatud juhul, kui asjaomane liikmesriik on selleks eelnevalt loa andnud“.

229 Need põhjendused on piisavad niisuguse üldkohaldatava akti vastuvõtmiseks nagu vaidlusalune kord. Samuti on see kord hageja jaoks arusaadav, kes vaidlustas üksikasjalikult vaidlusaluse korra õiguspärasuse muu hulgas korra vastuolu tõttu proportsionaalsuse põhimõttega. Lisaks on Üldkohtul võimalik kontrollida vaidlusaluse korra õiguspärasust.

230 Neil asjaoludel tuleb hageja esimene etteheide tagasi lükata.

231 Teiseks, mis puudutab ELTL artikli 215 lõikes 3 nõutud õiguslikke tagatisi, siis nõustuda ei saa hageja argumentidega, et individuaalsete piiravate meetmete õigusvastasuse ja vaidlusaluse korra vahel esineb väidetavalt seos.

232 Nii kohtuotsuses Bank Mellat *vs.* nõukogu, punkt 16 eespool (EU:T:2013:39) kui ka teistes hageja viidatud kohtuotsustes, millega tühistati Iraani pankasid individuaalselt piiravad meetmed, põhjendati tühistamist sellega, et puuduvad tõendid, et asjaomane üksus tõepoolest vastaks tema suhtes nõukogu rakendatud kriteeriumile, ning asjaoluga, et kriteeriumi rakendamisel on rikutud selle üksuse teatavaid menetlusõigusi. Nagu siiski selgub eespool punktidest 36 ja 105, ei olnud vaidlustatud määruse artikli 1 punktis 15 ette nähtud vaidlusaluse korra kui üldkohaldatava meetme alus mis tahes kriteeriumi kohaldamine hageja või mõne muu üksuse erilise juhtumi suhtes, mis tähendab, et korda ei rakendatud samal viisil kui individuaalseid piiravaid meetmeid.

233 Neil asjaoludel ei mõjutanud niisuguste individuaalsete piiravate meetmete tühistamine, mis puudutavad hagejat või teisi Iraani pankasid, sellisena vaidlusaluse korra õiguspärasust, seda enam et nagu on märgitud eespool punktis 108, on vaidlusaluse korra mõju märkimisväärselt väiksem, kui rahaliste vahendite külmutamisel.

234 Mis puudutab vaidlusalusele korrale enesele väidetavalt kohaldatavaid tagatisi, siis ilmneb eespool punktidest 98–109, et käesolevasse asja ei tule üle võtta kohtupraktikat individuaalsete piiravate meetmete kohta, mis tähendab, et nimelt ei ole nõutav, et nõukogu tõendaks, et üksused, keda vaidlusalune kord puudutab, on tõepoolest tuumarelvade levikuga seotud. Samadel kaalutlustel ei pidanud nõukogu sama asjaolu hindama vaidlusaluse korra vastuvõtmise ajal.

235 Pigem tuleb nõukogul vaidlusaluse korra vastuvõtmise etapis kontrollida korra proportsionaalsust ja seega analüüsida, kas korra vastuvõtmine on sobiv ja vajalik, et saavutada eesmärk, mis seisneb tuumarelvade leviku ja selle rahastamise takistamises, ning et korra vastuvõtmine ei põhjusta puudutatud isikute ja üksuste, sealhulgas hageja jaoks ülemäära suuri ebamugavusi.

236 Eespool esimese, teise ja neljanda väite raames läbi viidud analüüsi käigus, mis puudutas ka ülekannete lubatavate eesmärkide ulatust, ei ilmnenud aga, et vaidlusalune kord oleks proportsionaalsuse põhimõttega vastuolus.

237 Teiseks ei esita hageja konkreetseid argumente menetluslike tagatiste kohta, mis peaksid kehtima vaidlusaluse korra suhtes. Igal juhul, nagu on eespool punktis 232 meelde tuletatud, ei olnud vaidlusaluse korra kui üldkohaldatava meetme alus konkreetse kriteeriumi individuaalne kohaldamine hageja või muu üksuse spetsiifilise juhtumi suhtes. Neil asjaoludel ja erinevalt individuaalsete piiravate meetmete võtmise menetlusest ei kaasne ELTL artikli 215 lõikes 3 nõutavate õiguslike tagatistega nõukogu jaoks kohustust esitada iga puudutatud isiku või üksuse kohta konkreetsed ja spetsiifilised põhjendused, kohustust võimaldada puudutatud isikul või üksusel tutvuda toimikuga ja esitada märkused, ning samuti kohustust võtta neid märkusi arvesse.

238 Mis puudutab üldkohaldatavat akti, nagu vaidlusalune kord, siis kõnealuse akti õiguspärasuse tõhus kohtulik kontroll kujutab endast oluliste menetlusnormide õiguslikku tagatist.

239 Kõnealune tagatis on saadud esiteks käesoleva hagiavaldusega ning teiseks võimalusega vaielda asjaolule, et liikmesriikide ametivõimud ei andnud individuaalseteks ülekanneteks luba, vastu pädevas siseriiklikus kohtus, kes olenevalt vajadusest võib esitada Euroopa Liidu Kohtule eelotsuse küsimuse määruse nr 267/2012 asjakohaste sätete kehtivuse või tõlgendamise kohta.

240 Neil asjaoludel tuleb jõuda järeldusele, et vaidlusalune kord ei ole vastuolus ELTL artikli 215 lõikega 3, mistõttu tuleb hageja teine etteheide tagasi lükata.

241 Kolmandaks, kuna hageja argumendid selguse, õiguskindluse ja omavoli keelu nõuete kohta puudutavad määruse nr 267/2012 artikli 30b lõike 3 esimeses lõigus ette nähtud kriteeriumi, on need eespool punktides 60 ja 61 toodud kaalutlustel vastuvõetamatud.

242 Vaidlusaluse korra teiste aspektide osas tuleb märkida, et õiguskindluse põhimõte, mis on liidu õiguse üldpõhimõte ja mis nõuab eelkõige seda, et õigusnormid oleksid selged ja täpsed ning nende tagajärjed ettenähtavad, eriti juhtudel, kui neil võib olla üksikisikutele ja ettevõtjatele ebasoodsaid tagajärgi (kohtuotsus 18.11.2008, Förster, C-158/07, EKL, EU:C:2008:630, punkt 67), on kahtlemata kohaldatav niisuguste piiravate meetmete suhtes, nagu kõnealuses korras ette nähtud.

243 Käesolevas asjas loetletakse määruse nr 267/2012 artikli 30 lõikes 2, mida on vaidlustatud määrusega muudetud, ammendavalt olukorrad, mil ülekanne on lubatud, samas kui artikli 30 lõigetes 3 ja 4 sätestatakse summad, millest allpool ei ole eelnev luba nõutav. Nii määratletakse nendes sätetes piisavalt selgelt ja täpselt neis ette nähtud piirangute ja kohustuste kohaldamisala.

244 Neil asjaoludel tuleb hageja kolmas etteheide tagasi lükata.

245 Neljandaks tuleb seoses etteheite osas võrdse kohtlemise põhimõtte väidetava rikkumise kohta meelde tuletada, et kohtupraktikast tulenevalt on selle põhimõtte, kui aluspõhimõtte kohaselt keelatud sarnaseid olukordi erinevalt käsitleda ja erinevaid olukordi ühetaoliselt käsitleda, välja arvatud juhul, kui see on objektiivselt põhjendatud (kohtuotsus Bank Melli Iran *vs.* nõukogu, punkt 92 eespool, EU:T:2009:401, punkt 56).

246 Mis esiteks aga puudutab riikkondsusel põhinevat väidetavat diskrimineerimist, siis on eespool punktis 171 tuvastatud, et Iraani üksuste ja iseäranis finantseerimisasutuste puhul kaasneb kõrgendatud risk, et nad võtavad vabatahtlikult või endi teadmata osa ülekannetest, mis võivad tuumarelvade levikule kaasa aidata. Selle asjaoluga on põhjendatud Iraani finantseerimisasutuste ebavõrdne kohtlemine, nagu see on vaidlusaluse korraga ette nähtud.

247 Teiseks on vaidlusaluses korras ette nähtud eelneva loa kohustus kehtiv kõigi niisuguste ülekannete suhtes mis tahes Iraanis asuva finantseerimisasutuse ja mis tahes liidus asuva finantseerimisasutuse vahel, mis ületavad kindlaksmääratud summasid, sõltumata nende üksuste isikust. Neil asjaoludel väidab hageja ekslikult, et kõnealune kohustus on diskrimineeriv, seda enam et kohustuse ette nägevad sätted on piisavalt selged ja täpsed, nagu on tuvastatud eespool punktis 243.

248 Kõnealust järeldust ei saa kahtluse alla seada ka hageja viidatud kohtuotsus Konle, punkt 224 eespool (EU:C:1999:271). Nimetatud kohtuotsus puudutab kinnisvara omandamiseks antava eelneva loa süsteemi ning see tehti seega käesoleva juhtumi asjaoludest oluliselt erinevatel faktilistel asjaoludel, mistõttu ei ole see kohtuotsus asjakohane.

249 Neil asjaoludel tuleb neljas etteheide ja järelikult kolmas väide tervikuna tagasi lükata.

250 Kuna kõik väited on tagasi lükatud, tuleb hagiavaldus jätta rahuldamata.

Kohtukulud

251 Üldkohtu kodukorra artikli 134 lõike 1 alusel on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna kohtuotsus on tehtud hageja kahjuks, jäetakse kohtukulud vastavalt nõukogu nõuetele hageja kanda.

252 Kodukorra artikli 138 lõike 1 alusel kannavad menetlusse astunud liikmesriigid ja institutsioonid ise oma kohtukulud. Järelikult tuleb otsustada, et Ühendkuningriik ja komisjon kannavad oma kohtukulud ise.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (esimene koda)

otsustab:

1. **Jätta hagi rahuldamata.**

2. **Mõista Euroopa Liidu Nõukogu kohtukulud välja Bank Mellatilt ning jätta viimase kohtukulud tema enda kanda.**

3. **Jätta Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriigi ning Euroopa Komisjoni kohtukulud nende endi kanda.**

Kanninen Pelikánová Buttigieg

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 22. aprillil 2016 Luxembourgis.

Allkirjad